Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ον. Ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Νοεμβρίου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 48

ΠΩΣ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ ΑΠΕΚΤΗΣΑΝ ΥΙΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 386.)

Ὁ Μοῦ ἐτραγουδοῦσε πολὺ ἄσχημα; ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν το ἤξευρεν, ηὐχαριστεῖτο αὐτὸς ὁ ἴδιος ὡς να εἶχε φωνὴν σειρῆνος. Σφυρίζων λοιπὸν καὶ τραγουδῶν, εὑρέθη καὶ πάλιν χωρισμένος ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του. Τότε αὐτὸς ὁ κακός, ἀνοιξε τὸν σάκκον, ἐπέταξε τα γλυκίσματα, καὶ ἔβαλε μέσα μερικὲς πέτρες στρογγυλὲς καὶ πράσινες, ἀπὸ αὐτὰς που εὑρίσκοντο εἰς τὸν δρόμον ἀφθόνως. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἐνόησε τίποτε, ἕως ὅτου τὸν ἔφθασε καὶ πάλιν ὁ Πάπ, μὲ τὴν ψυχὴν πλήρη μοχθηρᾶς ἐλπίδος . . .

Ἐσυλλογίζετο, ὅτι γρήγορα θὰ ἐφοροῦσε καὶ αὐτὸς τὸ βασιλικὸν στέμμα, καὶ ὅτι τότε θὰ ἔκλειεν εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν τὴν βασίλισσαν Μίναν, τὴν ὁποίαν ἐμίσει, καὶ ὅτι θὰ παρέδιδεν εἰς τὰς φλόγας τὰ γελοῖα ἐκεῖνα στρατιωτάκια, πού του ἐπείραζαν τὰ νεῦρα. Τὸ πρόσωπόν του ἐμειδία, ἐν ᾧ ἐσυλλογίζετο τὰ καταχθόνια αὐτά. καὶ ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐστράφη, εἶδε τὸ μειδίαμά του.

— Ὁ χρυσός μου ὁ ἀδελφούλης! ἐσκέφθη μὲ συγκίνησιν· φαίνεται χαρούμενος σὰν ἐμέ!

Ἐν τούτοις τὸ μονοπάτι ἐτελείωσε, καὶ ὁ κρατὴρ ἐφάνη στρογγυλός, κίτρινος εἰς τὰ χείλη ὡς κρόκος, ἀλλὰ κατάμαυρος ὡς ἀσβόλη, ὅταν ἔσκυπτε κανεὶς καὶ ἔβλεπε τὸ βάθος του. Φοβερὰ γαυγίσματα, ὑπόκωφα, ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸν κρατῆρα.

— Εἶνε τὰ σκυλιά, ποῦ φυλάττουν τὸ παλάτι τοῦ θεοῦ, εἶπεν ὁ Μοῦ. Δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτε, γιατὶ ξεύρω ὅτι τὰ γλυκίσματα θὰ τους κλείσουν τὸ στόμα... Ἀ! μοῦ φαίνεται ὅτι ἐξέχασα τὸ μαχαῖρί μου. Δάνεισέ μου, ἀδελφέ, τὸ δικό σου, μήπως τύχῃ καὶ ἀπαντήσω κανένα θηρίο.

Ὁ πρίγκιψ Πάπ πολὺ εὐχαρίστως θὰ τῷ ἤρνεῖτο αὐτὸ τὸ ὅπλον, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε καμμίαν πρόφασιν καὶ ἠναγκάσθη νὰ τοῦ τὸ δώσῃ.

Ἔπειτα ἐξεδίπλωσε γρήγορα-γρήγορα τὴν κλίμακα, διὰ νὰ μὴ ἰδῇ ὁ βασιλεὺς ὅτι τὸ ἕνα σκαλοπάτι ἦτο σχεδὸν κομμένον. καὶ τὴν ἐκρέμασε μόνος του ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ κρατῆρος μὲ τὰς σιδηρᾶς της ἀρπάγας.

— Ἕτοιμα ὅλα! ἀνέκραξεν ὁ Μοῦ. Σ' εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου, ποῦ μ' ἐβοήθησες. Φίλησέ με καὶ περίμενε. Θὰ προσπαθήσω νὰ ἐπιστρέψω τὸ γρηγορώτερο, διότι ἀνυπομονῶ νὰ σε κάμω νὰ συμμεριστῇς τὴν χαράν μου. Τώρα, δός μου τὸ σάκκο μὲ τα γλυκίσματα. Ἔτσι. Καλὴν ἀντάμωσιν!

Ταῦτα λέγων, ὁ βασιλεὺς ἤρχισε νὰ καταβαίνῃ τὴν κλίμακα· ἀλλ' εἶχε τόσην βίαν νὰ φθάσῃ κάτω, ὥστε πρῶτα ἐπάτησε τὸ δεύτερον σκαλοπάτι, ὕστερα τὸ τέταρτον, ὕστερα τὸ ἕκτον, καὶ οὕτω καθεξῆς ὅλα τὰ ζυγὰ σκαλοπάτια· καὶ ἐπειδὴ τὸ κομμένον ἀπὸ τὸν κακὸν Πὰπ ἔτυχε νὰ εἶνε τὸ δέκατον ἕβδομον, ὁ βασιλεὺς δὲν το μετεχειρίσθη καὶ δὲν διέτρεξε κανένα κίνδυνον. Ὁ Πρίγκιψ ἀπὸ πάνω εἶχε τεντώσῃ ταὐτιά του, ποῦ ἦσαν μεγάλα σὰν γαϊδουρινά· ἀλλὰ δὲν ἤκουσε τὸν κρότον τῆς πτώσεως ποῦ ἐπερίμενε, καὶ ἐζάρωσε τὸ μέτωπον, καὶ τὰ φρύδια του ἐσηκώθησαν ὡς τρίχες γάτας θυμωμένης. Ἐν τούτοις τῷ ἔμενεν ἡ ἐλπίς, ὅτι ὁ ἀδελφός του θὰ ἐσπαρασσετο ἀπὸ τοὺς σκύλους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐμαίνοντο, ὅταν ἀντὶ γλυκισμάτων θὰ τοις ἔρριπτε πέτρας.

Ὁ Μοῦ, φθάσας εἰς τὸ μέσον τῆς κλίμακος καὶ ἀκούων τὰ γαυγίσματα ὁλονὲν ἀπειλητικώτερα καθόσον ἐπροχώρει εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ κρατῆρος, ἔχωσε τὸ χέρι του εἰς τὸν σάκκον, ἐπῆρε τὴν πρώτην πέτραν,— μὲ τὴν ἰδέαν πάντοτε ὅτι εἶνε γλύκισμα,—καὶ την ἔρριψε κάτω εἰς τὸ κενόν. Τρομερὰ κραυγὴ ἀνῆλθε μέχρι τοῦ χείλους τοῦ κρατῆρος, μέχρι τοῦ Πάπ. Ἡ πέτρα εἶχε σπάσῃ τὸ κεφάλι ἑνὸς σκύλου, ὁ ὁποῖος ἐψοφοῦσεν. Ὁ Μοῦ, νομίσας ὅτι οἱ σκύλοι κάτω διεφιλονείκουν τὸ ριφθὲν γλύκισμα καὶ ἐμάχοντο ποιὸς νὰ το πρωτοπάρῃ, ἔρριψεν ἀμέσως, τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἄλλα

«Πλησίασε, καὶ εἰπέ μου πῶς κατώρθωσες νὰ μαγεύσῃς τοὺς σκύλους μου.» (Σελ. 394, στ. α')

ἕξ, καὶ καθεμία πέτρα ἐσκότωνεν ἀπὸ ἕνα σκύλον, εἰς τρόπον ὥστε, ὅταν ὁ βασιλεὺς ἔφθασε κάτω, εἶδε καὶ τοὺς ἕξ σκύλους ἐξηπλωμένους ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐνόμισε δὲ ὅτι ἐκοιμῶντο, ἀφ' οὗ ἐχόρτασαν φιστίκι.

— Εὐλογημένος νὰ εἶνε ὁ μάγος, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του, πού μου ἔδωσε τὸ μαγικὸν φίλτρον διὰ νὰ ποκοιμίσω τοὺς σκληροτέρους ἐχθροὺς τῆς ἐπιχειρήσεώς μου!

Ὁ Μοῦ εἰσῆλθε τότε εἰς στενὸν ὑπόγειον διάδρομον, ὁ ὁποῖος τὸν ἔφερε κατ' εὐθεῖαν εἰς θύραν μαύρην, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔστιλβε χάλκινον ρόπτρον. Ὁ βασιλεὺς ἐκτύπησε τὸ ρόπτρον, καὶ ἀμέσως ἡ θύρα ἤνοιξε μόνη της. Ὁ Σάρ, γέρων γιγαντόσωμος μὲ ὄψιν εἰρηνικήν, ἔγραφεν ἐπὶ βαρείας ἀργυρᾶς τραπέζης, ἐν τῷ μέσῳ θαλάμου καταφώτου. Ὁ Μοῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκβάλῃ κραυγὴν θαυμασμοῦ· τόσον ἦτο μαγική ἡ ὑπόγειος ἐκείνη φωτοχυσία! Φαντασθῆτε ὅτι οἱ ἐκ λαμπροῦ χαλκοῦ τοῖχοι ἦσαν ἐξ ὁλοκλήρου σκεπασμένοι μὲ πυγολαμπίδας, ὁ φωσφορισμὸς τῶν ὁποίων, ἀντανακλώμενος καὶ πολυπλασιαζόμενος ἐπ' ἄπειρον διὰ τοῦ κρυστάλλου, τοῦ θόλου, τῶν τοίχων,—τὰ ὁποῖα ἦσαν ὅλα καθρέπται μεταλλινοι,—ἐγέμιζε τὸν θάλαμον μὲ λάμψιν ὀνειρώδη. Ἐκτὸς τούτου, ἐφεγγὰν καὶ λυχνίαι πολυπληθεῖς.

— Τί με θέλεις; ἀνέκραξεν ὁ θεός, ἀποθέτων τὴν γραφίδα του καὶ ἐν πρώτοις, ποῖος εἶσαι σὺ ὁ ἄφοβος, ὁ ὁποῖος ἐτόλμησες ναψηφήσῃς τόσους κινδύνους, καὶ νὰ καταβῇς εἰς τὸν κρατῆρά μου;

— Θεὲ παντοδύναμε, ἀπεκρίθη ὁ Μοῦ ὑποκλινόμενος ἕως ἐδάφους, εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῆς Σελήνης· δὲν ἔχω υἱόν, καὶ ἔρχομαι νὰ ἱκετεύσω τὴν Παντοδυναμίαν σου νὰ μοι χορηγήσῃ ἕνα, διὰ νὰ παρηγορηθῶ κ' ἐγὼ εἰς τὸ γῆρας μου, τὸ ὁποῖον πλησιάζει, καὶ διὰ ναφήσω, μετὰ τὸν θάνατόν μου, ἀγαθὸν βασιλέα εἰς τοὺς ὑπηκόους μου.

Ταῦτα ἐλέχθησαν μὲ τόσην εἰλικρίνειαν καὶ εὐλάβειαν, ὥστε ὁ θεὸς Σάρ, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε ἔπληττε φοβερὰ εἰς τὸ ὑπόγειόν του, ὅπου κανεὶς σχεδὸν δὲν ἐσκέφθη ποτὲ νὰ κατέλθῃ,—ὁ θεὸς Σὰρ ἐμειδίασε καὶ τῷ εἶπε:

— Πλησίασε, καὶ εἰπέ μου πῶς κατώρθωσες νὰ μαγεύσῃς τοὺς σκύλους μου.

— Ὁ σοφὸς Μάγος, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ πλησίον τοῦ παλατίου, μοῦ ἔδωσε κάτι γλυκίσματα ἀπὸ φιστίκι, διὰ τὰ ὁποῖα, καθὼς μοῦ εἶπεν, οἱ σκύλοι σου τρελλαίονται. Τὰ ἔφαγαν, ἀπεκοιμήθησαν καὶ μου ἀφῆκαν τὸν δρόμον ἐλεύθερον διὰ νὰ ἔλθω ἕως ἐδῶ.

— Πολὺ καλά, εὖγε, εἶπεν ὁ θεός, εὐμενέστατος. Ἀγαπῶ τοὺς σκύλους μου, οἱ ὁποῖοι εἶνε φύλακες γενναῖοι, καὶ ἀφ' οὗ κατώρθωσες νὰ τοὺς ἐξευμενίσῃς μὲ τὰ δῶρά σου, θὰ σοι χορηγήσω ὅ,τι ζητεῖς.

Ὁ βασιλεὺς ἡπλωνεν ἤδη τὰς χεῖρας, ἕτοιμος νὰ δεχθῇ τὸ ποθητὸν παιδίον· ἀλλ' ὁ Σὰρ ἤνοιξε συρτάριον, ἐπῆρεν ἀμύγδαλον, σκεπασμένον ἀκόμη μὲ τὸν πράσινον φλοιόν του, καὶ το ἔτεινε πρὸς τὸν βασιλέα, λέγων:

— Φύτευσέ το εἰς τὸ θερμοκήπιόν σου καὶ πότιζέ το καθημέραν. Ὕστερ' ἀπὸ πέντε ἢ ἑξ μῆνας θὰ φυτρώσῃ, ἔπειτα θὰ κάμῃ ἄνθος, καὶ ἔπειτα τὸ ἄνθος θὰ γίνῃ καρπός. Ἅμα ὁ καρπὸς αὐτὸς ὡριμάσῃ, θὰ σχισθῇ, καὶ θὰ εὕρῃς μέσα τὸ παιδίον, ποῦ ποθεῖς τόσον διακαῶς.

Ὁ βασιλεὺς ἔκρυψε τὸ πολύτιμον ἀμύγδαλον εἰς τὸν κόλπον του, καὶ ἐσηκώθη διὰ νὰ φύγῃ.

—Ἰδοὺ, φεύγεις; εἶπεν ὁ Σάρ. Μεῖνε ὀλίγον διὰ νὰ με διασκεδάσῃς. Εἰξεύρεις τίποτε νέον, τερπνὸν καὶ περίεργον;

— Ὤ, εἶπεν ὁ βασιλεύς, δὲν ἀναγινώσκω ἐφημερίδας καὶ δὲν ἠξεύρω τίποτε ἐνδιαφέρον. Ἂν ἀγαπᾷς ὅμως τὴν μουσικήν, εἰμπορῶ νὰ σου σφυρίξω ἓν ἐμβατήριον, πού μου ἀρέσει πολύ.

Καὶ ὁ Μοῦ ἤρχισε τὴν πρώτην στροφὴν «Μαύρ' εἶνε ἡ νύχτα 'στὰ βουνά...» —ἀλλ' ὁ θεὸς τὸν ἐξώρκισε νὰ παύσῃ, τόσον ἡ μουσικὴ ἐκείνη τοῦ ἐσπάρασε ταυτιά.

—Καλλίτερα νὰ συνομιλήσωμεν, εἶπε.

— Ἐπίτρεψε, θεὲ παντοδύναμε, εἰς τὸν πιστόν σου δοῦλον νὰ σοι εἴπῃ ταῦτα: ἔχω νὰ κάμω μακρὸν δρόμον ἕως νὰ φθάσω εἰς τὸ θερμοκήπιον, τὸ ὁποῖον θὰ δεχθῇ τὸ πολύτιμον ἀμύγδαλον. Φοβοῦμαι μήπως ξηραν θῇ, ἂν ἀργήσω πολύ, καὶ σε ἱκετεύω νὰ δεχθῇς τὸν ἀποχαιρετισμόν μου. Ἂν σου ἀρέσῃ ἡ συντροφιά μου, εὐχαρίστως ἔρχομαι μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, διὰ νὰ συνομιλήσωμεν. Ἀλλὰ σήμερα....

Ὁ θεός, φιλόφρων πάντοτε, ἔδωσε τὴν ἄδειαν, καὶ ὁ Μοῦ, μὲ βαθυτάτας ὑποκλίσεις καὶ θερμοὺς λόγους εὐγνωμοσύνης, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν ὑπόγειον θάλαμον. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου τὸν ἀνέμενεν ἡ κλίμαξ, ἐσυλλογίσθη ὅτι ὁ ὕπνος ἐκεῖνος τῶν σκύλων ἦτο πολὺ βαθὺς καὶ ἀφύσικος, ἔσκυψε νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει, καὶ ἀνεκάλυψεν ὅτι ὅλοι εἶχαν τὰ κεφάλια σπασμένα. Ἔκπληκτος ἀλλὰ καὶ φοβισμένος διὰ τὸ δυστύχημα αὐτό, ἤρχισε νὰ νάρριχᾶται ταχύς. Ἐνόμιζες ὅτι οἱ πόδες του ἔκαμαν πτερὰ τόσον φόβον εἶχε Καὶ ἔπερνε πλέον τὰ σκαλοπάτια ὄχι ἀνὰ δύο, ἀλλὰ ἀνὰ τρία καὶ ἀνὰ τέσσαρα. Τὸ δέκατον ἑβδομον μόλις τὸ ἤγγισε, χωρὶς νὰ πατήσῃ διόλου. Ὡρισμένως, ὑπὸ εὐτυχῆ ἀστέρα ἐγεννήθη αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῆς Σελήνης!

Ὅταν ἔφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τὰ χείλη τοῦ κρατῆρος, ὁ Μοῦ ἐπαραξενεύθη πολύ, μὴ εὑρὼν ἐκεῖ τὸν Πάπ. Ἐσκέφθη ὅτι ὁ ἀδελφός του θὰ εἶχε βαρυνθῇ νὰ τὸν περιμένῃ,—διότι εἶχε μείνῃ μὲ τὸν Σὰρ πολὺ περισσότερον ἀφ' ὅσον εἶχε προείπῃ,—καὶ ὅτι ὁ νεαρὸς πρίγκιψ θὰ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Πραγματικῶς, ὁ πρίγκιψ Πὰπ εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὰνάκτορα τῶν βασιλέων τῆς Σελήνης· ἀλλ' εἶχεν ἐπιστρέψῃ ὡς κύριος καὶ βασιλεύς, ἀναγγέλλων ὅτι ὁ Μοῦ ἔπεσε τάχα εἰς βάραθρον ὅπου λύκοι πεινασμένοι τὸν κατέφαγον. Οἱ αὐλικοί, καίτοι θρηνοῦντες τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖον ἠγάπων ὅλοι, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ μὴ ἀναγνωρίσουν ὡς διάδοχόν του τὸν Πάπ, ὁ ὁποῖος ἀνεκηρύχθη βασιλεύς.

Μόλις ἀνῆλθε τὸν θρόνον ὁ κακὸς Πάπ, ἀμέσως διέταξε νὰλυσσοδέσουν τὴν βασίλισσαν καὶ νὰ την ρίψουν εἰς φυλακήν.

Ἡ δευτέρα του διαταγὴ ἦτο αὕτη:

— Βάλετε ὅλους τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν μέσην τῆς αὐλῆς τοῦ Παλατιοῦ, τοὺς ἀξιωματικοὺς ἀπὸ κάτω, τὰ ὅπλα ἀπὸ πάνω, καὶ ἂς καοῦν μέχρι τοῦ τελευταίου. Εἶπα!

Κατόπιν ἐβγῆκεν εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 212 παραθύρου, διότι εἶχεν ἤδη νυκτώσῃ, καὶ περιέφερε βλέμματα δεσπότου ἀνὰ τὰ συμπλέγματα τῶν αὐλικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐθρήνουν βλέποντες τὰς προετοιμασίας τοιούτου ὁλοκαυτώματος.

. . . .

Ὁ βασιλεὺς Μοῦ, βαδίζων ἐν σπουδῇ, ἔφθασεν ἐνώπιον τῶν ἀνακτόρων του. Ἐφοβεῖτο ἀκόμη μήπως τὸν κατεδίωκεν ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ Σάρ, καὶ κάθε στιγμὴν ἐσυλλογίζετο: «Ποῦ νὰ εἶνε ὁ Πάπ;» Ἀλλ' ὅταν εἶδε τὴν μεγάλην πυράν, τῆς ὁποίας αἱ φλόγες ἀνήρχοντο μέχρι τῆς κωνοειδοῦς στέγης καὶ οἱ σπινθῆρες ἐξεπέμποντο ἄπειροι πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐν ᾧ οἱ κυανοῖ λίθοι τῶν τοίχων ἐφαίνοντο ἀμαυρότεροι καὶ οἱ ἀδάμαντες τῶν τριακοσίων ἑξηνταπέντε παραθύρων ἐπολυπλασίαζον διὰ τῆς ἀνταν ακλάσεως τὴν φρίκην τῆς αἱματηρᾶς λάμψεως,—ὁ Μοῦ ἐνόμισεν ὅτι ὀνειρεύεται, καὶ ἐστάθη ἀκίνητος, ἀνίκανος νὰ προχωρήσῃ βῆμα...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἷς τῶν αὐλικῶν τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ἀνέκραξε:

— Νὰ ὁ βασιλεὺς Μοῦ!.. Νὰ ὁ βασιλεὺς Μοῦ, ποῦ δὲν ἀπέθανεν· θάνατος εἰς τὸν ἅρπαγα τοῦ θρόνου του! θάνατος εἰς τὸν δήμιον τῶν καλῶν μας στρατιωτῶν!

Καὶ ὁ λαός, ἐφορμήσας κατὰ τοῦ Πάπ, πελιδνοῦ ἐκ τῆς λύσσης καὶ τῆς ὀργῆς, τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν πυράν. Ἡ φλὸξ ἐκράκισε, καταπνίξασα τὰς τελευταίας κραυγὰς τοῦ κακούργου, καὶ ἡ μοχθηρὰ ψυχή του ἀπῆλθεν εἰς δίνην καπνοῦ μελανοῦ.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς ἔμαθε τὰ κατὰ τὴν προδοσίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐμάντευσε καὶ τὰ ἄλλα του ἐγκλήματα καὶ ἐπεδοκίμασε τὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπιβληθεῖσαν εἰς αὐτὸν τιμωρίαν. Τότε τὸν ἀνευφήμησαν καὶ τῷ ἐζήτησαν πληροφορίας περὶ τοῦ ταξειδίου του. Ὁ Μοῦ διηγήθη τὰς περιπετείας του, τοποθετῶν συγχρόνως τὸ πολύτιμον ἀμύγδαλον ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς ἀγγείου, τὸ ὁποῖον ἐπληρώθη κατόπι μὲ καλὸν χῶμα,— πρᾶγμα πολὺ σπάνιον εἰς τὴν Σελήνην. Ἤδη ὁ βασιλεὺς τὸ ἐπότιζε μὲ ἀγάπην, ὅταν ἔξαφνα:

— Μὰ ποῦ εἶνε ἡ βασίλισσα; ἠρώτησε, διακόπτων τὸ πότισμα.

— Ὁ Πὰπ τὴν ἐφυλάκισε, διότι τὴν ἐμισοῦσε. Θέλετε νὰ τὴν ἐλευθερώσωμεν;

— Μά... δὲν εἶνε βία... ὄχι! εἶπεν ὁ βασιλεύς. Εἶνε πολὺ πεισματάρα. Ἂς τὴν ἀφίσωμεν ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν φυλακήν. Ἴσως θὰ διορθωθῇ καὶ θὰ γίνῃ γλυκυτέρα, ὅπως τὰ ἀχλάδια ἐκεῖνα τὰ τόσον σκληρὰ καὶ στυφὰ ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον, ποῦ γίνονται μαλακὰ καὶ γλυκά, ὅταν σταθοῦν ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ ὑπόγειον. . .

. . . Ἐν τούτοις, ὡς εἶχεν εἴπῃ ὁ θεὸς Σάρ, τὸ ἀμύγδαλον ἐφύτρωσε. Μετ' ὀλίγον ἔκαμεν ἄνθος, ἔπειτα τὸ ἄνθος ἔγινε καρπός, καὶ ὅταν ὡρίμασεν, ἐσχίσθη μόνος του, καὶ εὗρον μέσα ἐξηπλωμένον τὸν μικρὸν βασιλόπαιδα. Ὁ Μοῦ ἐχάρη τόσον πολύ, ὥστε ἀφ' οὗ κατεφίλησε μὲ στοργὴν τὸν υἱόν του, διέταξεν αὐθωρεὶ νὰποφυλακίσουν τὴν βασίλισσαν.

Ἡ Μίνα ἐξῆλθε γλυκεῖα καὶ εὐπειθής. Εἶχεν ἀφίσῃ εἰς τὴν φυλακὴν ὅλην της τὴν κακίαν. Ἠγάπησε τὸν υἱόν της μόλις τὸν εἶδε, καὶ ὁ βασιλόπαις ἐμεγάλωσεν ὑπὸ τὴν μητρικήν της ἐπίβλεψιν, καὶ ἔγινεν ὡραῖος καὶ ἐνάρετος.

Περὶ τοῦ θεοῦ Σὰρ οὐδεὶς λόγος ἔγινε πλέον. Ὁ Μοῦ βέβαια δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπανέλθῃ ποτὲ εἰς τὸν κρατῆρα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Τὸ κοκκινωπὸ λιρί,
σὰν βασιλικιὰ κορώνα·
ἡ φωνή του ἡ λυγερή
καλοκαῖρι καὶ χειμῶνα
νύκτα-μέρα καὶ πουρνό·

Τὰ χρυσόπλουμα πτερά του,
ἡ δρεπανωτή οὐρά του—
Καὶ—ἂς ἀφήσωμε τὰ κάλλη,—
τὸ ξυπνό του τὸ κεφάλι . . .
ἔκαμαν τὸν πετεινό

Βασιλειᾶ τοῦ ὀρνιθαριοῦ
κι' ὡρολόγι τοῦ χωριοῦ,
σὰν φωνάζῃ: Κικι-ρίκο!
ξύπνα, ξύπνα! σήκω, σήκω!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ AIMÉ GIRON]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 385.)

Καὶ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα τόσην ὥραν συνεκράτει γενναίως μεταξὺ τῶν βλεφάρων, ἤρχισαν νὰ ρέουν. Εὐτυχῶς εἶχε στρέψῃ πλέον τὰ νῶτα, διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ἐπιστολήν, καὶ ὁ ἀσθενὴς γέρων δὲν τα εἶδε.

Ὅταν ἐπέστρεψε πλησίον του, ὁ κ. Φραντζῆς εἶχε τὰ μάτια κλειστά. Ὁ ἀσθενὴς ἐκοιμᾶτο,—ἢ τοὐλάχιστον προσεπάθει.

Ἐντοσούτῳ, ὁ δυστυχὴς γέρων ἔζησεν ὁλόκληρον τὸν χειμῶνα, ὀλιγώτερον εἰς τὴν πολυθρόναν του, περισσότερον εἰς τὸ κρεββάτι του, πονῶν, ἐγκαρτερῶν καὶ σβύνων ὁλονέν. Χωρὶς τὴν μικράν του φίλην, χωρὶς τὴν καλήν του νοσοκόμον, τί θὰ ἐγίνετο; Ποῖος θὰ τον παρηγόρει; Ποῖος θὰ τον διεσκέδαζε; Καὶ οἱ δύο, ἐν τῇ ἀπομονώσει των, ἐν τῇ ἐρημίᾳ των, παρηγοροῦντο ἀμοιβαίως καὶ ἐπερίμεναν μαζὶ ὑπομονητικῶς τὴν ἄνοιξιν.

«Καλή σας Λαμπρή!» (Σελ. 395, στήλ. γ').

— Εἶσθε σὰν τὰ γέρικα δένδρα, κύριε Φραντζῆ, ἔλεγεν ἡ Χρυσούλα, πλέκουσα διὰ τὸν ἀσθενῆ της χονδρὲς μάλλινες κάλτσες· θὰ πρασινίσετε μιὰ χαρὰ τώρα ποῦ ἔρχεται ἡ ἄνοιξι.

— Δὲν λέγω ὄχι. Μόνον μοῦ φαίνεται, ὅτι ἄδικα παιδεύεσαι ἀπὸ τώρα νὰ μου πλέκῃς κάλτσες γιὰ τὸν ἄλλον χειμῶνα—ἔχομε καιρό... Πήγαινε καλλίτερα νὰ ρίξῃς λίγο κύμινο 'στὰ περιστέρια. Ἦλθαν . . . τὰ ἀκούω... δὲν ἀκοῦς;

Μίαν αὐγήν, ἀντελήφθησαν κάλλιστα ὅτι καὶ ἡ ἄνοιξις ἦλθε. Χελιδὼν διέσχισε τὸ κηπάριον μὲ ταχεῖαν πτῆσιν καὶ μὲ φαιδρὸν κελάδημα, μετὰ τὸ ὁποῖον, θὰ ἔλεγες, ὡς νὰ ἀνέμενον αὐτὸ τὸ σύνθημα, τὰ δένδρα ἐπέταξαν τοὺς πρώτους ροδίνους βλαστούς. Ἔπειτα οἱ βλαστοὶ ἐσχίσθησαν, καὶ τὰ νέα φύλλα, μικρὰ καὶ δυσδιάκριτα ἀκόμη, ἐκάλυψαν τοὺς κλώνους ὡς μ' ἐλαφρὰν πρασίνην πάχνην. Παρῆλθον ἀκόμη ὀλίγαι ἡμέραι, καὶ, περὶ τὸ τέλος νυκτὸς χλιαρᾶς, τὰ ἄνθη ἐκτιναχθέντα ἀπὸ τοὺς κάλυκάς των, ἐταλαντεύθησαν καὶ ἀνέλαμψαν ὑπὸ τὰς πρώτας ἀκτίνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Θὰ ἔλεγές τις ὅτι ἦσαν σμήνη μελισσῶν παντὸς χρώματος, κρεμαμένων εἰς τὰς λεπτὰς καὶ εὐκινήτους ἄκρας τῶν μίσχων καὶ τῶν κλωναρίων.

Τὸ Πάσχα ἐπανῆλθεν, ὅπως πάντοτε, καὶ ὑπὸ τὰς φαιδρὰς καὶ ἑορτασίμους συναυλίας τῶν κωδώνων, φύλλα καὶ ἄνθη ἐφαίνοντο ἀναζωογονούμενα καὶ ἀναθάλλοντα. Μόνον ὁ κ. Φραντζῆς δὲν ἠμπόρεσε νὰ σηκωθῇ. Ἡ Χρυσούλα, πλησίον τοῦ παραθύρου, κρατοῦσα φλυζάνιον ζεστοῦ, τὸ ὁποῖον ἀνεκάτευε διὰ νὰ λυώσῃ ἡ ζάχαρις, δὲν ἔπαυε νὰ κυττάζῃ πρὸς τὰ ἔξω, μὲ ἔκφρασιν ζωηρὰν προσδοκίας καὶ ἀνυπομονησίας. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο καὶ αὐτὸ ἀνθισμένον, ὅπως τὰ δένδρα, — μὲ τὴν ἄνθησιν τῆς νεότητος.

Ἔξαφνα, φαιδρὰ ἀναφώνησις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ ρόδινα χείλη της:

— Νά ὁ Σιδέρης!

Καὶ ἔτρεξε νὰνοίξῃ τὴν θύραν. Κατόπιν ἐπανῆλθε διὰ τὰ δώσῃ τὸ ζεστὸν εἰς τὸν ἀγαπητόν της ἀσθενῆ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Σιδέρης εἶχεν εἰσέλθῃ καὶ ἐστάθη εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ Κυκεῶνος.

Μὲ τὸ ἕνα χέρι ἐκρατοῦσε τὸ καπέλο του, μὲ τὸ ἄλλο ἕνα πρᾶγμα.

— Ἔμβα, ἔμβα, παιδί μου.

— Καλή σας Λαμπρή, κύριε Φραντζῆ, χρόνια πολλά! Σᾶς φέρνω κάτι πετροῦλες, ἀπὸ 'κεῖνες πού σας ἀρέσουν. Πέντε μῆνες τῶρα τὲς κυνηγῶ, γιατί ἡ Χρυσούλα, ξέρετε. . .

Ἀλλ' ἡ Χρυσούλα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ του ἔκλεισε τὸ μάτι μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὁ ταλαίπωρος βουκόλος ἐταράχθη, τὰ ἔχασεν, ἐψέλλισε καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεστομώθη. Ὁ γέρων ὀρυ-

κτολόγος δὲν ἐπρόσεξε καθόλου εἰς τὴν παντομίμαν, καὶ ἠρκέσθη νὰ τείνῃ, ἔξω τῶν σκεπασμάτων, καὶ τὰς δύο του χεῖρας ἀνοικτάς.

— Εἶνε τὰ αὐγὰ τοῦ Πάσχα. . . εἶπε. Καλά μου παιδάκια ! . . Ἔλα, ἔλα, φέρτα ἐδῶ !

Ὁ Σιδέρης ἔδιδεν ὁλονὲν τὰς ἡφαιστειώδεις ροιάς, τὰς ὁποίας ἔβγαζεν ἀπὸ τὸ γεμᾶτον μανδήλι ποῦ ἐκράτει, καὶ ὁλονὲν ὁ κ. Φραντζῆς τὰς ἐσώρευεν ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ἔπειτα, τὴν μίαν κατόπι τῆς ἄλλης, τὰς ἐξήταζε, τὰς παρετήρει, τὰς ἐζύγιζεν ἐπὶ τῆς παλάμης καὶ τας παρέτασσεν εἰς δεύτερον σωρόν, πλησίον τοῦ πρώτου. Καὶ ὅταν οἱ δύο σωροὶ ἔγιναν πάλιν ἕνας, ὁ κ. Φραντζῆς εἶπε πρὸς τὴν Χρυσούλαν :

— Φέρε μου, κόρη μου, τὸ σφυρί.

Ἡ Χρυσούλα ὑπήκουσε, καὶ ἤπλωσεν ἐπὶ τῆς κλίνης μίαν μεγάλην, παλαιὰν ἐφημερίδα. Τότε ὁ ὀρυκτολόγος ἐλάμβανε τὰς βόμβας μίαν μίαν—κατ' ἐκλογήν,—καὶ ἤρχισε νὰ τας κτυπᾷ μὲ τὸ συνειθισμένον του κτύπημα, μονομιᾶς, τάκ ! Σήμερον ὅμως ἠναγκάζετο νὰ το ἐπαναμβάνῃ δύο, καὶ τρεῖς, καὶ τέσσαρας κάποτε φορὰς· τὸ χέρι του δὲν ἦτο πλέον, ὅπως πρῶτα, ἀσφαλὲς καὶ δυνατόν. Ἐπὶ τέλους αἱ βόμβαι ἐθραύοντο, ἠνοίγοντο.

— Τὴν ἔχω αὐτή, ἐψιθύριζεν ὁ γέρων. Καὶ αὐτὴ τὴν ἔχω. . . Καὶ αὐτὴ μὲ τὸ π υ ρ ό ξ ε ν ο ν τὴν ἔχω... εἶνε πολὺ κοινή ... Ἀμὲ αὐτή; ἄ, ἔχει χ ρ υ σ ό λ ε θ ο ν. . . τὴν ἔχω καὶ αὐτήν . . . τίποτε !

Καὶ τάκ ! . . τάκ ! . . αἱ μικραὶ βόμβαι ἠνοίγοντο εἰς δύο, εἰς τρία, καὶ ἐκάλυπτον μὲ τὰ συντρίμματά των τὴν παλαιὰν ἐφημερίδα.

Τάκ ! . . καὶ ὁ γέρων, αὐτὴν τὴν φοράν, ἐκβάλλει κραυγήν.

— Σίγουρα εἶνε αὐτή ! φωνάζει, ἐγείρων τοὺς μακρούς του βραχίονας καὶ σφίγγων, μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δείκτου ἑκάστης τῶν χειρῶν, τὰ δύο τεμάχια μιᾶς ἡφαιστειώδους ροιᾶς.

— Ναί, ἔχει χρυσάφι . . . ἀληθινὸ χρυσάφι. . . ὀλίγα ψήγματα μόνον, ἀλλὰ πάντα χρυσάφι. . . Ὤ, πῶς ἐφοβούμουν μὴν πεθάνω, ὄχι δὲν ἤθελα νὰ πεθάνω, πρὶν τὴν ἰδῶ καί την ἀποκτήσω. Τέλος πάντων, νὰ τώρα πού την ἔχω. . . Τώρα εἰμπορῶ νὰ πεθάνω εὐτυχής. Ναί... πολύ, πολὺ εὐτυχής.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΙΛΟΔΟΞΟΣ ΕΛΑΤΟΣ

Εἴς τινα χλοερὰν κοιλάδα εἶχε βλαστήσῃ τὸ μικρὸν ἔλατον, εἰς τὸ τέλος τοῦ γηραλέου ἐκείνου δάσους, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου ἐπερνοῦσεν ὁ ἀμαξιτὸς δρόμος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο πάντοτε νωπὰ τὰ ἴχνη τῶν διερχομένων τροχῶν τῶν ἁμαξίων.

Τί εὔμορφον, τί χαριτωμένον μέρος ! Τὸ τρεχούμενον νεράκι τῆς πηγῆς, τὴν ὁποίαν ἐστεφάνωναν πτέριδες καὶ ἀνεμώναι, ἔτρεχεν ἀδίαστα ὡς νὰ ξεγλυστροῦσεν, καὶ ἐχύνετο ἐντὸς φυσικῆς λεκάνης, εἴδος μικρογραφικῆς κοιλάδος, εἰς τῆς ὁποίας τὸ βάθος κατακαθισμένα τὰ λαμπερόχρωμα λιθαράκια, ἐσχημάτιζαν ἓν φυσικώτατον μωσαϊκόν.

Τὸ ἐλατάκι αὐτό, φυτρωμένον εἰς τόσο χαριτωμένον τόπον, θαρρῶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἦτο παραπολὺ εὐχαριστημένον. Καὶ διατί νὰ μὴν ἦτο ; τίποτε δὲν του ἔλειπεν : Αἱ ρίζαι του ἠπλώνοντο ἐλευθέρως ὑπὸ τὸ παχὺ στρῶμα τοῦ ἐδάφους.

Ἀπὸ τὰ δεξιά του, τὰ καταπράσινα πλάγια τοῦ γειτονικοῦ βουνοῦ δὲν ἄφινον τὰς ἀνεμορριπὰς νὰ το ἐγγίζουν καθόλου.

Ἀπ' ἐπάνω του ἠπλώνετο προστατευτικὴ ἡ σκιὰ τοῦ δάσους καὶ το ἐπροφύλαττεν ἀπὸ τὰς φλογερὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ἐμπρός του δὲν ἦτο κανὲν ἄλλο δυνατώτερον καὶ ὑψηλότερόν του δένδρον, καὶ ὁ μικρὸς αὐτὸς ἔλατος ἠμποροῦσε νὰπλόνῃ μὲ ὅλην του τὴν ἄνεσιν τοὺς κλώνους του εἰς τὸ ἐλεύθερον καὶ μυρωμένον ἀεράκι.

Αἱ δακτυλίτιδες μὲ τὰ πορφυρόχρωμα κουδουνάκια των, τὰ τριανταφυλλένια ρείκια, αἱ κυματίζουσαι χλόαι, ὅλα ζωηρά, ὅλα καταπράσινα, ἀνθοβολοῦσαν τριγύρω του.

Ἀλλὰ καὶ αἱ διασκεδάσεις δὲν του ἔλειπαν :

Τὸ καλοκαῖρι ἤρχοντο ἐκεῖ τὰ χωριατόπουλα, τὰ ὁποῖα, παίζοντα «τὸ κρυφτὸ» ἢ κόπτοντα κούμαρα καὶ ἀγριοφράουλες, μὲ τὰς χαριτωμένας φωνάς των, ἀναγάλλιαζαν, ἐζωογονοῦσαν τὸ γηραλέον ἐκεῖνο δάσος . . .

Κάπου-κάπου, τὰ πελέκια τῶν ξυλοκόπων ἐτάρασσαν τὴν ἐρημικὴν ἡσυχίαν τοῦ μέρους ἐκείνου, ἐνῷ τὸ βράδυ βράδυ, σὰν ἔπαυαν αἱ φωναὶ τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ξυλοκόπων, τὰ δειλὰ ζαρκαδάκια κατέβαιναν διψασμένα εἰς τὴν πηγὴν καὶ ἔπιναν νεράκι μὲ ἀνήσυχα ματάκια, μὲ ἀνασηκωμένας τὰς τρίχας των ἀπὸ τὴν ἀνατριχίλαν τοῦ φόβου.

Ἀπ' ἐκεῖ, πότε-πότε, ἐδιάβαιναν σὰν ξεφρενιασμένοι καὶ οἱ λαγοί, μὰ τόσον τρεχάτοι, ποῦ ἔλεγες ὅτι ἦταν σαΐτες ! . . ἀπ' ἐκεῖ καὶ τὰ πουλάκια, τὰ ὁποῖα ἔπαιζαν «τὸ κυνηγητὸ» εἰς τὸν ἀέρα, κελαδοῦντα γλυκύτατα . . .

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ὁ μικρός μας ἔλατος καθόλου δὲν ἦτο εὐχαριστημένος, καὶ πάντοτε ἐστέκετο μελαγχολικός. Τίποτε δὲν του ἤρεσεν ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀγαθά, ποὺ τον περιεκύκλωναν. Ἦτο φυσικὰ γεννημένος φιλόδοξος . . . σὰν νὰ εἰποῦμε, τοῦ ἤρεσαν παραπολὺ τὰ μεγαλεῖα . . . Ἠσθάνετο μέσα του φλογερὸν πόθον νὰπολαύσῃ τὸν κόσμον, νὰναβῇ, ὅπως λέγουν, εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ κόσμου καὶ νὰ παίξῃ ἐκεῖ σπουδαῖον πρόσωπον. Καὶ ἐπειδή, βέβαια, δὲν ἠμποροῦσε νὰ το κατορθώσῃ εἰς αὐτὴν τὴν τόσο στενὴν κοιλάδα, ἔπασχε καὶ ἐθλίβετο κατάκαρδα.

Διότι, βλέπετε, καὶ εἰς τὰ δάση ὑπάρχουν οἱ γνωστικοὶ καὶ οἱ φαντασμένοι, ὅπως εἰς τὰς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων· ἐπειδὴ καὶ τὰ δένδρα ἀκόμη αἰσθάνονται, λυποῦνται καὶ χαίρουν, ἀπαράλλακτα, ὅπως οἱ ἄνθρωποι· ἀλλέως, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ ἐργάζωνται διὰ τὰ δένδρα, ἂν ἦσαν ἀναίσθητα, οἱ ἄνεμοι, τὰ σύννεφα, τὰ πουλάκια — οἱ γοργόπτεροι αὐτοὶ ταχυδρόμοι τοῦ Σύμπαντος ;

— Ἄχ, γιατί, μὰ γιατί νὰ γεννηθῶ εἰς αὐτὴ τὴν τόσο περιωρισμένη κοιλάδα ; ἔλεγε, συχνοστενάζον τὸ ἐλατάκι μας . . . Σὰν τί τάχα νὰ εἶνε καὶ παρέκει ; Θάξιωθῶ ἄρα γε νὰ τὸ μάθω ποτέ ; . . . Καὶ σὰν ψηλώσω, δυστυχία μου ! δὲν θὰ εἰμπορῶ νὰ βλέπω τίποτε, τίποτε ! Ἡ κορφούλα μου θάντικρύζῃ μόνο τὲς κορυφὲς τοῦ βουνοῦ. . . καὶ μόνον αὐτές !

— Κρῖμα ! τοῦ ἐσφύριξε πειρακτικὰ ὁ ἄνεμος. Ἄχ, νὰ ἤξευρες πόσο εἶνε εὔμορφα ἐκεῖ κάτω ! . . Ἐκεῖ βλέπει κανεὶς περίφημες πολιτεῖες, ὑπερύψηλα μνημεῖα, ὑψηλότερα καὶ ἀπὸ τὸ βουνὸ ἀκόμη, ἐκεῖ μεγάλα ποτάμια, ἐκεῖ λίμνες, ἐκεῖ. . . .

— Φέρε με, μὰ φέρε με λοιπὸν ἐ κ ε ῖ! τοῦ εἶπε, παρακαλῶν ὁ ἔλατος.

Ὁ ἄνεμος ὅμως τοῦ ἀπεκρίθη :

— Τὸ κακὸ εἶνε, ποῦ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σ' εὐχαριστήσω· σ' ἔχουν τόσο καλὰ ἡ ρίζες σου καρφώσῃ αὐτοῦ-δά, ποῦ δὲν ἔχω τόση δύναμι νὰ σε ξερρίζώσω ! Μὰ καὶ νὰ σε ξερρίζονα, τί θαρρεῖς, πῶς ἄλλο τίποτε θἄκαμνα; Εἶσαι τόσο βαρύς, ποῦ δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ σὲ βαστάζω ἐπάνω μου περισσότερο ἀπὸ μισὴ λεύγα... καὶ θὰ σάφινα ἐκεῖ-δὰ ἀπορριμμένο !

Εἶπεν, ἐτράβηξε, φυσῶν, τὸ δρόμο του, καὶ ἀφῆκε τὴν ἀμφιβολίαν καὶ τὴν ἀγωνίαν εἰς τὴν καρδούλαν τοῦ μικροῦ ἐλάτου μας.

* * *

Κάποτε ἤρχοντο εἰς τὸ δάσος μερικοὶ ἄνθρωποι μὲ σημειωματάρια καὶ σφυρία εἰς τὰ χέρια των, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ἐκαλοκύτταζαν ἕνα-ἕνα τὰ δένδρα, τὰ ἐσημάδευαν κτυπῶντάς τα μὲ τὰ σφυρία των,

καὶ ἀμέσως τὰ κατέγραφαν εἰς τὰ σημειωματάριά των. «Σὰν τί τάχατες νὰ κάμνουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ; Περίεργον δ μως. . . πῶς δὲν ἐρρίξανε καὶ σὲ 'μένα μιὰ τους ματιά ! » ἔλεγε μὲ ἀπορίαν ὁ μικρὸς φιλόδοξος.

— Θὰ τα κόψουν καὶ θὰ τα μεταφέρουν εἰς τὰς πόλεις! τοῦ ἐσφύριξε προσπερνῶντας ὁ ἄνεμος· θὰ το ἰδῇς ὕστερα.

Καὶ πράγματι: ἀφοῦ ἐπέρασαν ὀλίγαι ὧραι, ἦλθαν οἱ ξυλοκόποι μὲ τὰ πελέκια των, καὶ μὲ δυνατὰ καὶ ἀλύπητα κτυπήματα ἔρριξαν κατὰ γῆς ὅλα ἐκεῖνα τὰ σημειωμένα δένδρα, τὰ ὁποῖα ἔπεφταν χάμω μὲ κρότον, σὰν νἀναστέναζαν.

(Ἕπεται συνέχεια.)

Ι. Γ. Γ.

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 388.)

Ἂν φέρῃς εἰς τὸν νοῦν σου τὴν σύγκρισιν, τὴν ὁποίαν ἐκάμαμεν προχθὲς μεταξὺ ἑνὸς χιλιογράμμου ἀέρος, τὸν ὁποῖον ἀναπνέομεν, καὶ ἑνὸς κυβικοῦ χιλιομέτρου κοσμικῆς ὕλης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔγινε τὸ ἡλιακόν μας σύστημα, θὰ ἐννοήσῃς πόση ἀπόστασις χωρίζει τὰ μόρια τῆς ὕλης εἰς τὴν κοσμικὴν κατάστασιν. Καὶ ἀφοῦ ὑπάρχει τόσον ὑπερβολικῶς μεγάλη ἀπόστασις μεταξὺ τῶν μορίων, ἐξάπαντος θὰ ὑπάρχῃ ἐγκεκλεισμένη καὶ ὑπέργοκος ποσότης λανθανούσης θερμότητος, πληρώνουσα διὰ τῆς αἰχμαλωσίας της τὴν ἐλευθερίαν τῶν μορίων. Ὁ πόλεμος μεταξὺ θερμότητος καὶ συνοχῆς εἶνε νόμος γενικὸς καὶ δὲν ἐπιδέχεται ἐξαίρεσιν· ὑπάρχει πάντοτε καὶ ἀδύνατον νὰ παύσῃ ποτέ. Παρόμοιοι εἶνε καὶ πάντες οἱ ἄλλοι νόμοι τῆς φύσεως· μήπως καὶ ὁ νόμος τῆς παγκοσμίου ἕλξεως δὲν εἶνε τοιοῦτος ;

Νομίζω τώρα ὅτι, ἡ ἐξήγησίς μου πλέον εἶνε προφανής· καθ' ὅσον ἡ κοσμικὴ ὕλη περιεμαζεύετο, ἐθερμαίνετο παρισσότερον, ἐπειδή, ἕνεκα τῆς μεγαλυτέρας προσεγγίσεως τῶν μορίων, ἠλευθεροῦτο καὶ νέα θερμότης, ἡ ὁποία προηγουμένως ἦτο λανθάνουσα, καὶ ἔπειτα ὅταν ἐγίνετο ἐλευθέρα, ἐγίνετο καὶ αἰσθητή.

Ἐκτὸς αὐτῆς τῆς ἀλογαριάστου πηγῆς θερμότητος βλέπω καὶ ἄλλην αἰτίαν, ἄλλην πηγὴν θερμότητος, περὶ τῆς ὁποίας θὰ σοῦ εἴπω τώρα.

— Ὄχι σήμερον, Νίτσα μου. Μένω πολὺ εὐχαριστημένος μὲ τὴν γνωριμίαν τῆς λανθανούσης θερμότητος· ἄφες με ὅμως ὀλίγον, νὰ σκεφθῶ καλὰ ὅσα μοῦ εἶπες σήμερον, πρὸ τοῦ νὰ προχωρήσῃς περισσότερον.

— Ἔχεις δίκαιον, ἀγαπητέ μου. Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ σκεφθῶ αὐτό, ἀλλὰ παρεσύρθην ἀπὸ ὅσα σοῦ ἔλεγα.

Αὔριον λοιπὸν τὴν ἄλλην αἰτίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΓΗΙΝΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ

« Σήμερον θὰ κάμωμεν χημείαν, Κώστα μου.

— Ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ εἴπῃς, μ' ἐνδιαφέρει πολύ.

— Γνωρίζω, ὅτι ἔχεις μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ μανθάνῃς. Ἄκουσε λοιπὸν καὶ τὴν χημείαν μου.

Γνωρίζεις, ὅτι ἡ χημεία ἐξετάζει τὰς ἑνώσεις τῶν σωμάτων· εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ σοῦ εἴπω πρῶτον τί εἶνε ἡ χημικὴ ἕνωσις. Ὅταν θέτῃς ὕδωρ εἰς τὸν οἶνον, φυλάττει ὁ οἶνος καὶ τὴν γεῦσιν καὶ τὸ χρῶμά του· μόνον γίνεται καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν ὀλίγον ἀδύνατος καὶ κατὰ τὸ χρῶμα περισσότερον ἀνοικτός, ἀναλογως τοῦ ποσοῦ τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον θὰ θέσῃς. Κατ' αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἡ ὁποία λέγεται μίξις, δὲν παράγεται θερμότης.

Τὸ ὕδωρ ὅμως δὲν εἶνε ἁπλοῦν, ἀλλὰ γίνεται ἀπὸ δύο διάφορα ἀέρια, ὀνομαζόμενα ὑδρογόνον καὶ ὀξυγόνον· αὐτά, ὅταν συνένοῦνται διὰ νὰ σχηματίσουν τὸ ὕδωρ, χάνονται, καὶ τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον σχηματίζεται, δὲν ὁμοιάζει οὐδὲ μὲ τὸν πατέρα οὐδὲ μὲ τὴν μητέρα του. Αὐτὴ ἡ ἐργασία λέγεται χημικὴ ἕνωσις, καὶ κατ' αὐτὴν πάντοτε παράγεται θερμότης. Ὅταν, ἐπὶ παραδείγματι, ἑνοῦται τὸ ὀξυγόνον μὲ τὸ ὑδρογόνον ὅπως παραχθῇ σταγὼν ὕδατος, παράγεται συγχρόνως καὶ φλόξ, ἡ θερμοτέρα μάλιστα φλὸξ ἀπὸ ὅσας γνωρίζομεν.

Ὅσα σώματα παράγονται ἀπὸ ἕνωσιν, λέγονται σ ύ ν θ ε τ α, ἐνῷ τὰ ἄλλα τὰ ὁποῖα ἑνούμενα παράγουν τὰ σύνθετα, ὅπως τὸ ὑδρογόνον καὶ τὸ ὀξυγόνον, λέγονται ἁπλᾶ ἤ σ τ ο ι χ ε ῖ α. Εἶνε γνωστὰ ἑβδομήκοντα περίπου στοιχεῖα· δὲν ἔχει ὅμως μεγάλην σημασίαν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν, ἐπειδὴ μεταβάλλεται καθ' ὅσον ἀνακαλύπτονται νέα· τὸ σπουδαῖον εἶνε πῶς εὑρέθησαν τὰ στοιχεῖα ταῦτα.

Πόθεν ἀρά γε προέρχονται ; Μήπως τὰ ἄτομα τῶν ὑπῆρχον ἀναμὶξ διεσκορπισμένα εἰς τὴν κοσμικὴν ὕλην ; ἢ μήπως, (τὸ ὁποῖον φαίνεται καὶ πιθανώτερον,) εἶνι διάφοροι μορφαὶ τῆς πρώτης ταύτης ὕλης, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς ἦτο ὁμοιόμορφος καὶ κατόπιν ἐσχημάτισε τὰ διάφορα στοιχεῖα ;

Ἀλήθεια, ἤκουσες ποτὲ νὰ γίνεται λόγος διὰ τὸν φ ι λ ο σ ο φ ι κ ὸ ν λ ί θ ο ν τῶν φιλοσόφων, τῶν σοφῶν ;

— Σύ, θείτσα, μοῦ ἔλεγες πρό τινων ἡμερῶν δι' αὐτόν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶνε κόνις, τὴν ὁποίαν προσεπάθουν νὰ εὕρουν καὶ ἔχανον δι' αὐτὴν τὸν καιρόν τῶν οἱ ἀλχημισταὶ τοῦ μεσαίωνος καὶ ἄλλοι ἀκόμη ἀργότερα, καὶ μὲ τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον ὅτι ἦτο δυνατὸν ἀπὸ εὐθηνὰ μέταλλα νὰ κατασκευάσουν χρυσόν.

— Πόσον εὐχαριστοῦμαι νὰ σε διδάσκω ! Τίποτε δὲν λησμονεῖς !

Οἱ ἄνθρωποι λοιπὸν ἐκείνου τοῦ καιροῦ ὑποστήριζαν, ὅτι ὅλα τὰ μέταλλα εἶνε ἁπλούστατα καθαρὸν ὑδρογόνον συμπυκνωθὲν διαφοροτρόπως πρὸς παραγωγὴν τῶν διαφόρων μετάλλων. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἤρεσκε πολὺ εἰς τοὺς ἀλχημιστάς, ἐπειδὴ καὶ ὁ χρυσὸς σύμφωνα πρὸς αὐτὴν θἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸ αὐτὸ στοιχεῖον μὲ τὰ λοιπὰ μέταλλα. Ἐὰν λοιπὰν κατώρθωνον νὰ χωρίσουν τὰ μέταλλα εἰς τὸ ὑδρογόνον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀποτελοῦνται, θὰ ἦτο δυνατὸν ἔπειτα κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον νὰ ἑνώσουν αὐτά, πρὸς παραγωγὴν τοῦ χρυσοῦ.

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε, ὅτι πάντα τὰ μέταλλα ἀποτελοῦν χωριστὴν οἰκογένειαν ὑπὸ σημαιοφόρον τὸ ὑδρογόνον, τὸ ὁποῖον εἶνε ὁ ἀνεγνωρισμένος ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ἀφοῦ κατέχει εἰς μέγιστον βαθμὸν πάσας τὰς ἰδιότητας τῶν μετάλλων. Τόσον δὲ συγγενῆ εἶνε τὰ μέταλλα, ὥστε δὲν δύνανται νὰ ἑνωθῶσι χημικῶς πρὸς ἄλληλα, ἀλλὰ μόνον ἀναμιγνύονται καὶ σχηματίζουν τὰ λεγόμενα κ ρ ά μ α τ α.

Τὰ ἄλλα στοιχεῖα, μὲ τὰ ὁποῖα τὰ μέταλλα δύνανται νὰ ἑνωθῶσι, λέγονται ἀ μ έ τ α λ λ α. Τὰ ἀμέταλλα δὲν σχηματίζουν μίαν ἰδιαιτέραν οἰκογένειαν, ὅπως τὰ μέταλλα, καὶ εὐκόλως ἑνοῦνται μετ' ἀλλήλων· ἔχουν ὅμως καὶ αὐτὰ ἀνεγνωρισμένον ἀρχηγὸν τὸ ὀξυγόνον, τὸ ὁποῖον κατέχει εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν πάντα τὰ διακριτικὰ γνωρίσματα τῶν ἀμετάλλων. Θὰ σου εἴπω τὰ γνωστότερα τῶν ἀμετάλλων, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα συχνότερον βλέπομεν συνηνωμένα μὲ τὰ μέταλλα: Θεῖον, φωσφόρον, ἄνθρακ, χλώριον καὶ ἄζωτον, δύο ἀέρια τὰ ὁποῖα θὰ συναντήσωμεν μετ' οὐ πολύ. Ἐκτὸς τοῦ ἰωδίου καὶ τοῦ βρωμίου, τὰ ὁποῖα ὡς φάρμακα συχνὰ ἀναφέρονται, πάντα τὰ ἄλλα ἀμέταλλα δὲν εἶνε πολὺ γνωστὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Δυνάμεθα τώρα μετὰ βεβαιότητος νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὰ ὄρη καὶ αἱ πεδιάδες, τὸ ἐπὶ τῆς γῆς χῶμα καὶ οἱ λίθοι, πάντα ταῦτα ἀποτελοῦνται καθ' ὁλοκληρίαν ἀπὸ ἑνώσεις μετάλλων μετ' ὀξυγόνου ἢ μετ' ἄλλων ἀμετάλλων, πρὸ πάντων ὅμως μετ' ὀξυγόνου.

— Τί ; Ὑπάρχουν μέταλλα εἰς τὸ χῶμα τῶν ἀγρῶν ;

— Βέβαια· τὸ ἔδαφος τῶν ἀγρῶν μας ἀποτελεῖται σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν ἀπὸ πυρίτιον, ἀργίλλιον καὶ ἀσβέστιον ἡνωμένον μὲ ἀνθρακικὸν ὀξύ, τὸ ὁποῖον εἶνε ἕνωσις ὀξυγόνου καὶ ἄνθρακος. Εὑρίσκονται εἰς τὸ ἔδαφος ἀκόμη καὶ ἄλλα μέταλλα, π: χ: νάτριον, κάλιον καὶ μαγνήσιον, ὅπως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρό τινων ἡμερῶν σοῦ ἔδωκεν ὁ ἰατρός.

(Ἕπεται συνέχεια.)

(J. Macé) Α. Σ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ ΧΩΡΙΣ ΜΙ.

Εἶνε ἀπόγευμα Ὀκτωβρίου. Τρεῖς συμμαθηταί, ὁ Μίμης, ὁ Μιμῖκος καὶ ὁ Μιμῆς, ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον, συνομιλοῦντες περὶ τῶν νέων των διδασκάλων, τῶν νέων των βιβλίων καὶ τῶν νέων των συμμαθητῶν. Σχολάζουν, βλέπετε, καὶ σχολιάζουν. . .

Ἐπῆραν τὸν παράλιον δρόμον, ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ ὁ καλλίτερος τῆς μικρᾶς των πόλεως. Γρήγορα ὅμως μετενόησαν, διότι τὰ σύννεφα τοῦ φθινοπώρου, τὰ ὁποῖα δὲν ἀγαποῦν τὴν ἀπραξίαν, ἤρχισαν νὰ τους ραντίζουν, ἡ δὲ θάλασσα νὰ φουσκόνῃ τὰ κύματά της ἀπειλητικά.

Μετ' ὀλίγον ἡ βροχὴ γίνεται ἀρκετὰ ραγδαία, καὶ οἱ τρεῖς φίλοι, ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, τρέχουν βιαστικοί, διὰ νὰ βραχοῦν ὀλιγώτερον. Δὲν ἐφόρεσαν ἀκόμη τὰ χειμωνιάτικα, καὶ κρυώνουν μὲ τὰ καλοκαιριγά, ὅσον δὲν θὰ ἐκρύωναν βέβαια τὸν Ἰανουάριον, τυλιγμένοι μὲ τὰ ζεστά των ἐπανωφόρια. Πηγαίνουν μαζευμένοι, ζαρωμένοι. Ἀποτελοῦν οἰκτρὸν θέαμα πραγματικῶς, ὑπὸ τὴν βροχὴν καὶ τὸν ἄνεμον . . .

— Ὁρίστε Ὀκτώβριος! λέγει ὁ Μίμης. Δὲν του φθάνει ποῦ μ' ἐκατάδιασε ὁ Δάσκαλος, γιατὶ τοῦ ἔβαλα σήμερα καὶ μῖ, παρὰ μᾶς κάνει τώρα καὶ αὐτά. . .

—Δὲν ἔχει μῖ καὶ κάμνει ἔτσι, εἶπεν ὁ Μιμῖκος. Ἀμ' ἂν εἶχε καὶ μῖ; ἂν ἦτο Ὀκτώμβριος;

— Οὔ, ἀπαντᾷ σοβαρώτατος ὁ Μιμῆς Ἀμ' ἂν εἶχε καὶ μῖ, θά μας ἐπάγωνε σὰν τὸ Νοέμβριο καὶ τὸ Δεκέμβριο.

— Μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως, ὅτι τότε δὲν θά με ἐκατάδιαζεν ὁ Δάσκαλος!

— Μ' ἀλήθεια, ἐρωτᾷ ὁ Μιμῖκος, πῶς τὤπαθες σύ, ποῦ εἶσαι ὀρθογράφος, νὰ γράψῃς τὸν Ὀκτώβριο μὲ μῖ;

— Τὸ ἤξευρα· ἀλλὰ ξέρεις τί ἔπαθα; Ἐκύττάζα χθὲς ἕνα καινούργιο πεντόδραχμον τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ποῦ μού το ἔδωσεν ὁ πατέρας μου γιὰ βιβλία. καὶ εἶδα νὰ γράφῃ τὸν Ὀκτώβριο μὲ μῖ. Ποῦ νὰ ὑποθέσω . . .

— Τὴν ἔπαθες! ἀνέκραξεν ὁ Μιμῆς. Δὲν εἶδες ἴσα-ἴσα τὴ δήλωσι τῆς Τραπέζης, ποῦ λέγει ὅτι εἶνε ἀνορθογραφία;

— Ὁπωσδήποτε, συμπεραίνει ὁ Μιμῖκος, καλὸν εἶνε νὰ ξεύρῃ κανείς, ὅτι τὰ χαρτονομίσματα δὲν διδάσκουν ὀρθογραφία . . . παρὰ μόνον ὅταν ἀγοράζῃ κανεὶς μὲ αὐτὰ Γραμματικὴ καὶ Λεξικό.

ΑΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ ΩΦΕΛΟΥΝ ...

Ὅλον τὸ καλοκαῖρι ἡ οἰκογένεια τῆς μικρᾶς Ἄννας τὸ ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἄνδρον. Μόνον ὁ μπαμπᾶς της εἶχε μείνῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, χάριν τῶν ὑποθέσεών του, καὶ ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ κάμῃ εἰς τὴν ἀγαπητήν του Ἄνναν μίαν ἔκπληξιν.

Τῆς ἀνεκαίνισε τὸ δωμάτιόν της. Κρεββατάκι, τραπεζάκι, χαλάκι, ὅλα κατακαίνουργα καὶ κομψά.

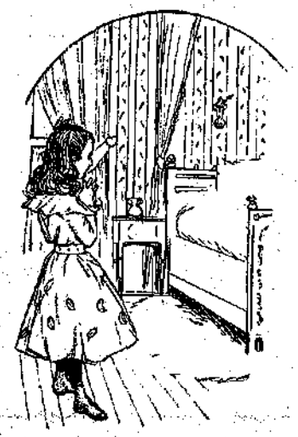

Ὅταν ἡ Ἄννα ἐπέστρεψε καὶ ἄνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου της, ἄνοιξε συγχρόνως καὶ τὸ στόμα της ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν.

Ἀπὸ πίσω της ὁ μπαμπᾶς, μειδιῶν, ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ τί θὰ κάμῃ, νὰ κούσῃ τί θὰ εἰπῇ . . .

Ἡ Ἄννα, χωρὶς λέξιν, ἐπροχώρησε. τὰ ἐκύτταξεν ὅλα καλὰ καλά, καὶ ἔπειτα, ἐν ἐκστάσει:

— Ὦ, τὴ χρυσῆ μου τὴν καμαρούλα! ἐφώναξε συμπλέκουσα τὰς χεῖρας· πόσο τὴν ὠφέλησαν αἱ διακοπαί!!. . .

ΠΑΕΙ ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ!

Ἡ Γιαγιὰ τοῦ Κωστάκη, ἡ ὁποία ἔπασχεν ἀπὸ ρευματισμούς, ἐπέστρεψεν ἐσχάτως ἀπὸ τὰ Λουτρά, ἐντελῶς ἰατρευμένη. Πόσον εἶχεν ὑποφέρῃ ἡ καϊμένη ἡ γιαγιά! Εἰς τὸ σπίτι, ὅλοι εἶνε καταχαρούμενοι, πού την ἄφησαν οἱ κακοὶ ἐκεῖνοι ρευματισμοί.

Μόνον ὁ Κωστάκης δὲν φαίνεται καὶ πολὺ πολὺ ἐνθουσιασμένος.

—Πῶς; δὲν χαίρεσαι κ' ἐσὺ ποῦ ἔγινε καλὰ ἡ γιαγιά; τὸν ἐρωτᾷ ἡ ἀδελφήτου.

— Χαίρομαι, πῶς δὲν χαίρομαι; . . . ἀλλά. . . δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι χάνομε τώρα τὸ βαρόμετρόν μας;

— ; ; ; ; ;

— Βέβαια. Δὲν ξέρεις ὅτι ὅσοι πάσχουν ἀπὸ ρευματισμούς, προαισθάνονται κάθε ἀλλαγὴν τοῦ καιροῦ; Δὲν ἄκουσες τὸ μπαμπᾶ νὰ λέγῃ, «τώρα μὲ τοὺς ρευματισμοὺς τῆς Γιαγιᾶς, ἔχομε 'στὸ σπίτι τὸ τελειότερον βαρόμετρον;» Λοιπόν;

— ! ! ! ! !

ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΣΤΟ ΜΠΑΜΠΑ

Ὁ κύριος Στεριάδης ἔλειπεν εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐπέστρεψεν, ὁ μικρὸς υἱός του, ὁ Τοτός, ἐπῆγε μὲ τὴν ντατᾶν εἰς τὸν Σταθμόν, διὰ νὰ τον ὑποδεχθῇ.

Ὁ Τοτὸς φαίνεται πολὺ χαρούμενος ποῦ ξαναβλέπει τὸν πατέρα του. Τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τῳ ἀνταποδίδει τὰ φιλήματά του, ἀλλὰ μένει σιωπηλὸς—ἴσως ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

— Δὲν μιλεῖς; τὸν ἐρωτᾷ ὁ κ. Στεριάδης. Δὲν ξέρεις τί λέγουν, 'στὸν μπαμπά, ὅταν γυρίζῃ ἀπὸ ταξεῖδι;

— Ξέρω . . . ψιθυρίζει ὁ Τοτός

— Ἀφ' οὗ ξέρῃς λοιπόν, πές το.

— Ἔτσι λεγουν: Μπαμπάκα μου, τί μου ἔφερες ἐμένα;

ΑΜΑ ΜΕΓΑΛΩΣΩ

Ο ΜΠΕΜΠΕΣ.—Ἄχ, πότε θὰ μεγαλώσω κ' ἐγὼ σὰν τὸ μπαμπᾶ! . .

Η ΜΑΜΑ.—Καὶ τί θὰ κάμῃς ἄμα μεγαλώσῃς;

Ο ΜΠΕΜΠΕΣ.— Νά, ἄμα μεγαλώσω, θὰ πηγαίνω 'στὸ Γραφεῖο, σὰν τὸ μπαμπᾶ, καὶ θὰ κερδίζω ἕνα σωρὸ χρήματα. . .

Η ΜΑΜΑ. — Καὶ τότε;

Ο ΜΠΕΜΠΕΣ. —Ἐγὼ ξέρω...

Η ΜΑΜΑ. — Γιὰ πέ μού το!

Ο ΜΠΕΜΠΕΣ. —Νά, τότε θὰ μποροῦσα νὰγοράσω ἐκεῖνο τὸν ὡραῖον Καραγκιόζη, ποῦ ἔβλεπα σήμερα 'ς ἕνα μαγαζί, 'στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

ΤΑΚΗΣ: — Ὦ, θεέ μου! Ἄκουσα ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς Ὁλλανδίας ἐπρότεινε νὰ παραχωρηθῇ ἔδαφος εἰς τοὺς Μπόερς διὰ νὰ ἱδρύσουν νέον Κράτος. Ὁρίστε μας! Δέν μας ἔφθανε τὸ Τρανσβαὰλ, τὸ Ἐλεύθερον Κράτος τῆς Ὀράγγης, καὶ τὰ τόσα καὶ τόσα Κράτη τῆς Ἀφρικῆς, μὲ τὰ παράξενα ὀνόματα, παρὰ θὰ ἔχωμεν τώρα καὶ τὸ νέον Κράτος τῶν Μπόερς. Ὁ Θεὸς τὸ ξεύρει καὶ τί παράξενο ὄνομα θὰ τοῦ βάλουν... Καὶ ἔπειτα, ἂν τὸ ξεχάσω εἰς τὰς ἐξετάσεις;.. Ἄχ! αὐτὸς ὁ Ρόβερτς καὶ ὁ Κρεῦγερ! ἄχ! αὐτοὶ οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ Ἐξερευνηταί! τί μᾶς κάνουν! τί μᾶς κάνουν!.. Εὐκολώτερον εἶνε πλούσιος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, παρὰ μαθητὴς νὰ μάθῃ τὴν Γεωγραφίαν τῆς Ἀφρικῆς! Ἀμ ἔτσι ποῦ μᾶς τὴν κατήντησαν μὲ τοὺς πολέμους των καὶ μὲ τὰς ἐξερευνήσεις των!.. Ἄχ! δὲν θὰ γίνω ποτὲ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, διὰ νὰ καταργήσω τοὺς πολέμους; ἢ τοὐλάχιστον Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, διὰ νὰ καταργήσω ... τὴν Γεωγραφίαν;

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΣ'.

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΚΛΙΝΕΙ ΡΗΜΑΤΑ

Εἶμαι εὐχαριστημένος! εἶπεν ὁ Φασουλάκης, ὅταν ἐβγῆκε ἀπὸ τὴ μεγάλη ἐκείνη μάπα.—Εἶσαι χαριτωμένος, μικρὲ Φασουλάκη! εἶπαν τἀδέλφια του.—Ἄ, τί μικρούτσικος ποῦ εἶνε! εἶπε τὸ Φεγγάρι, πού τον ἐκύτταζε μ' ἕνα μάτι μισόκλειστο.

Ὁρίστε λοιπὸν ἀμέσως ἕνα ρῆμα! Εἶμαι, εἶσαι, εἶνε.—Εἶμαι εὐχαριστημένος, εἶσαι χαριτωμένος, εἶνε μικρούτσικος.

Μιὰ μέρα, ὁ κύριος Φασουλῆς ἀνοιξε τὸ χρηματοκιβώτιό του καὶ εἶπε: Ἔχω χρήματα;—Νοί, ναί, ἔχεις πολλὰ χρήματα, μπαμπᾶ! εἶπεν ὁ μικρὸς Φασουλάκης. Καὶ ἔπειτα εἶπε τῆς μητέρας του:—Ὦ, τί πολλὰ χρήματα ποῦ ἔχει ὁ μπαμπᾶς!

Νὰ λοιπὸν καὶ ἄλλο ρῆμα: Ἔχω, ἔχεις, ἔχει.

Ὅταν λέγωμεν: «Εἶμαι φρόνιμος, εἶσαι ἐπιμελής, ἡ Ἄννα εἶνε λαίμαργη, εἴμεθα εὐχαριστημένοι, εἶσθε κακοί, ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμὰ εἶνε καλοί,» τότε κλίνομεν τὸ ρῆμα εἶμαι: Εἶμαι, εἶσαι, εἶνε, εἴμεθα, εἶσθε, εἶνε.

Ὅταν λέγωμεν: «Ἔχω κεράσια, ἔχεις σταφύλια, ἔχει σινάχι, ἔχομεν σχολεῖον, ἔχετε βιβλία, ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμὰ ἔχουν σπίτι», τότε κλίνομεν τὸ ρῆμα ἔχω: Ἔχω, ἔχεις, ἔχει, ἔχομεν, ἔχετε, ἔχουν.

Ὁ Φασουλάκης ἔμεινεν ἔκπληκτος, ἅμα ἔμαθεν ὅτε κάθε μέρα, χωρὶς νὰ το ξεύρῃ, 'στὴν ὁμιλία του, κλίνει αὐτὰ τὰ ρήματα, καὶ ἄλλα ἀκόμη πολλά:

Μελετῶ, μελετᾷς, μελετᾷ.
Θὰ μελετήσω, θὰ μελετήσῃς, θὰ μελετήσῃ.
Τρέχω, τρέχεις, τρέχει, τρέχομεν, τρέχετε, τρέχουν.

Καὶ πόσα ἄλλα ἀκόμη!

— Περίεργο! λέγει ὁ Φασουλάκης· κ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι δὲν ξέρω ἀκόμη νὰ κλίνω ρήματα!

— Νά που ξέρεις! ἀπαντᾷ ὁ κὺρ Δάσκαλος. Βλέπεις λοιπόν, ὅτι ἂν ὁ κακὸς ποντικὸς σοῦ ἔφαγε τὴ γραμματική, δὲν σ' ἐμπόδισε ὅμως καὶ νὰ κλίνῃς ρήματα.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΙΑ ΠΡΟΛΗΨΙΣ

Ἐνθυμοῦμαι, ὅταν ἤμουν μικρός, πόσον βαθειὰ μοῦ ἦτο ριζωμένη, μεταξὺ τόσων ἄλλων προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν, καὶ αὐτή: Ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἁρπάζουν τὰ χριστιανόπαιδα, τὰ σκοτόνουν καὶ τοὺς πίνουν τὸ αἷμα.

Ἤξευρα μάλιστα, ἀπὸ τὰς διηγήσεις τῶν γραϊδίων, καὶ ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ φανταστικοῦ δράματος, τὸ ὁποῖον θῆθεν ἐπανελαμβάνετο κάθε χρόνον: Οἱ Ἑβραῖοι, λέγει, ἐγελοῦσαν τὸ παιδί μὲ γλυκίσματα, τὸ ἔπερναν εἰς τὴν «Ὀβρηακὴν» καὶ τὸ ἐφυλάκιζαν. Διὰ πολλὰς ἡμέρας, λέγει, τὸ ἔτρεφαν μόνον μὲ κουκουνάρι καὶ μὲ σταφίδα, διὰ νὰ κάμῃ αἷμα. Ἔπειτα, λέγει, τὸ ἔδαζαν μέσα εἰς ἕνα βαρέλι ὅλῳ καρφιά — πώ, πώ! — καὶ τὸ ἐκυλοῦσαν . . . Τὸ βαρέλι ἐγέμιζεν αἷμα, καὶ μέσα εἰς τὸ αἷμα ἐβουτοῦσαν πανιά... Τὰ πανιὰ αὐτά, λέγει, τὰ ἔκαιαν, ἐμοίραζαν ἀπὸ ὀλίγην στάκτην εἰς ὅλας τὰς ἑβραϊκὰς οἰκογενείας, καὶ ἡ στάκτη αὐτὴ ἔμβαινεν, ὡς εἶδος μ π α χ α ρ ι κ οῦ, εἰς τὰ ἄζυμα τοῦ Πάσχα . . .

Ἤμουν τόσον βέβαιος διὰ τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ τοῦ παραμυθιοῦ, ὥστε ὅταν ἀ παντοῦσα Ἑβραῖον, ἄλλαζα εὐθὺς δρόμον· καὶ ὅταν κάποτε ἐχάνετο ὁ μικρότερος μου ἀδελφός, δραπετεύων ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ περιπλανώμενος εἰς τὴν γειτονειάν, ἡ πρώτη μου ἀνησυχία ἦτο: «Καλέ, μή μάς τον ἐπῆρε κανένας Ἑβραῖος;»

Καὶ ἡ πρόληψις ἦτο τόσον κοινὴ καὶ διαδεδομένη, ὥστε ἀφ' οὗ ἐπέρασε πολὺς καιρός, καὶ ἀφ' οὗ ἐμεγάλωσα, καὶ ἀφ οὗ ἔγινα μαθητὴς καὶ φοιτητὴς ἀκόμη, δὲν εὑρέθη κανεὶς ἄνθρωπος νὰ μοῦ εἰπῇ μὲ πεποίθησιν ὅτι αὐτὰ ὅλα ἦσαν ψεύματα, καὶ ὅτι οἱ δυστυχισμένοι Ἑβραῖοι ἦσαν τόσον ἀθῶοι τῆς αἱμοποσίας, ὅσον καὶ οἱ ἀρχαῖοι χριστιανοί, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ ἴδιον ἔγκλημα, ἀπεδίδετο ἄλλοτε ὑπὸ ... τῶν Ἑβραίων! Ἀπεναντίας, ὅλα γύρω μου συνέτειναν εἰς τὸ νὰ ριζόνῃ ἐντός μου ἡ πρόληψις. Ἐδιάβαζα βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐβεβαίωναν τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ἀπεδείκνυαν μὲ κείμενα ἑβραϊκὰ καὶ μὲ ἱστορικὰ δῆθεν παραδείγματα. Ἔπειτα δὲν ἔλειπαν καὶ τὰ σύγχρονα γεγονότα. Ἤμουν φοιτητής, ὅταν συνέβησαν τὰ περίφημα «Ἑβραϊκὰ» τῆς Κερκύρας. Ἴσως οἱ μεγαλύτεροι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μου ἐνθυμοῦνται ὅτι εἰς τὴν Κέρκυραν, τῷ 1891, εὑρέθη φονευμένη μία κόρη, ὅτι τὸ ἔγκλημα ἀπεδόθη εἰς τοὺς Ἑβραίους, καὶ ὅτι ὁ ὄχλος ἐξεμάνη ἐναντίον των καὶ ἐξετράπη εἰς βιαιοπραγίας.

Καὶ ὅμως! Ἀπεδείχθη κατόπιν, ὅτι ἡ κόρη ἐκείνη ἦτο... Ἑβραιοπούλα, καὶ εἴτε χριστιανοὶ τὴν ἐσκότωσαν, εἴτε Ἑβραῖοι, τὸ ἔγκλημα βέβαια δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ ἄζυμα τοῦ Πάσχα! . .

Πολλά, πλεῖστα τοιαῦτα, φόνοι ἢ ἐξαφανίσεις παιδίων, εἰς διαφόρους πόλεις καὶ εἰς διαφόρους ἐποχάς, ἀπεδόθησαν εἰς τοὺς δυστυχεῖς Ἑβραίους, οἱ ὁποῖοι ὑπέστησαν τὰ πάνδεινα, καὶ κατόπιν, ἀργά, ἀπεδείχθη ἡ πλάνη καὶ ἡ ἀδικία, ὅπως εἰς τὴν Κέρκυραν.

Καὶ ὅμως ἡ πρόληψις ἐξακολουθεῖ νὰ βασιλεύῃ, ὁμολογῶ δὲ ὅτι τὴν εἶχα ἀκόμη ἕως προχθές, — τοὐλάχιστον τὴν ἀμφιβολίαν, — ὅταν ἐπῆγα νὰ κούσω εἰς τὸν σύλλογον «Παρνασσὸν» ἓν ἀνάγνωσμα.

Ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ ὁ καθηγητὴς κ. Σπυρ. Παπαγεωργίου, σοφὸς Ἑβραιολόγος, ὁηλ. γνώστης τῆς ἑβραϊκῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας, θρησκείας καὶ ἱστορίας, — περὶ τοῦ ζητήματος «ἂν πίνουν αἷμα οἱ Ἑβραῖοι.»

Ὦ, σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν μοῦ ἔμεινε πλέον οὔτε ἴχνος ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρόληψιν, ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὸν «Παρνασσὸν» μετὰ τὸ ἀνάγνωσμα.

Ὡς χριστιανὸς καὶ ὡς σοφός, ὁ κ. Παπαγεωργίου βέβαια δὲν εἶχε κανὲν συμφέρον νὰ διαστρέψῃ τὰ πράγματα ὑπὲρ τῶν Ἑβραίων, καὶ νὰπατήσῃ. Εἶχα λοιπὸν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἐπιχειρημάτων του, εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν διαβεβαιώσεών του.

Ὄχι! ἐφώναξεν ὁ κ. Παπαγεωργίου· οἱ Ἑβραῖοι δὲν πίνουν αἷμα! Ὄχι μόνον, τοιαύτη διάταξις δὲν ὑπάρχει· πουθενὰ εἰς τὰ ἱερὰ των βιβλία, — ὅπως μᾶς ἐβεβαίωναν ἕως τώρα οἱ φανατικοί ἐχθροί των, — ἀλλ' ἀπεναντίας τὰ ἱερὰ βιβλία των τὸ ἀπαγορεύουν. Ἡ φράσις τοῦ Ταλμοὺδ «ἄγιος ὁ φονεύων χριστιανόν», ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐστηρίζετο ἕως τώρα ἡ κατηγορία, εἶνε μία φράσις ἀνύπαρκτος. ἢ παρηλλαγμένη. Τὸ Ταλμοὺδ λέγει κάπου: «καλὸν τὸ φονεύειν ἐθνικὸν αἰχμάλωτον», καὶ ἴσως ἡ φράσις αὕτη μετεφράσθη κακῶς καὶ παρεξηγήθη. Λοιπόν, ἀπὸ τὰ ἱερὰ βιβλία δὲν ἐξάγεται τίποτε ἐνοχοποιητικόν· τὰ γεγονότα πάλιν — ὅπως τὸ τῆς Κερκύρας, — ἀπεδείχθησαν ἀπατηλὰ καὶ ἐστράφησαν ὑπὲρ τῶν Ἑβραίων· ἄρα οἱ Ἑβραῖοι δὲν πίνουν αἷμα, δὲν ἁρπάζουν χριστιανόπαιδας, δὲν τοὺς σκοτόνουν, δὲν τοὺς βάζουν εἰς τὸ βαρέλι, καὶ ὅλα αὐτὰ εἶνε παραμύθια, προλήψεις, τὰς ὁποίας κάθε ἄνθρωπος, ἀγαπῶν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην, πρέπει νὰ ποβάλῃ.

Καὶ ὅταν ὁμιλῇ οὕτω σοφὸς χριστιανός, ὡς ὁ κ. Παπαγεωργίου, κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μφιβάλλῃ.

Ὅσοι λοιπὸν καὶ ἀπὸ τοὺς νεαροὺς ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως» εἶχαν τὴν ἰδέαν ὅτι οἱ Ἑβραῖοι σκοτόνουν χριστιανόπαιδας, καὶ τοὺς ἐφοβοῦντο δι' αὐτὸ καὶ τοὺς ἐμίσουν, ἂς μάθουν σήμερον ἐπισήμως ὅτι εἶχον ἰδέαν ἐσφαλμένην. Ναί· ἀπὸ τίποτε εἰς τὸ ἑξῆς δὲν πρέπει νὰ σκιάζεται ἡ συμπάθεια, ἡ ὀφειλομένη πρὸς λαὸν ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε μέγας, καὶ ὁ ὁποῖος σήμερον εἶνε δυστυχής, διότι ἔχασε τὴν πατρίδα του, διότι καταδιώκεται παντοῦ καὶ μισεῖται. Ἴσα ἴσα, ἡ ἰδέα τοῦ ἀδίκου μίσους πρέπει ναὐξάνῃ τὴν συμπάθειαν. Ἄλλως τε, ἐκτὸς τῆς θρησκείας, τί ἄλλο μᾶς χωρίζει ἀπὸ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Ἰσραηλίτας; Μήπως δὲν εἶνε καὶ αὐτοὶ πολῖται Ἕλληνες, συμπολῖταί μας, ἀδελφοί μας; Μήπως δὲν ἔχουν τὰ ἴδια δικαιώματα καὶ δὲν ἐκπληροῦν τὰ ἴδια καθήκοντα πρὸς τὴν πατρίδα μὲ ἡμᾶς; Μήπως δὲν πληρόνουν τὸν φόρον τοῦ αἵματος, μήπως δὲν γίνονται στρατιῶται τῆς πατρίδος;

Εἶπα, ὅτι μᾶς χωρίζει ἡ θρησκεία. Ἀλλὰ μήπως καὶ αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ σεβασμία πρόδρομος τῆς ἰδικῆς μας; Ὁ χριστιανισμὸς δὲν εἶνε συνέχεια καὶ τελειοποίησις τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ; ἡ Νέα Διαθήκη δὲν συμπληρόνει τὴν Παλαιάν, καὶ κάθε ἀληθὴς Χριστιανὸς δὲν εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ Ἑβραῖος; «Οὐκ ἦλθον καταλῦσαι τὸν Νόμον ἀλλὰ πληρῶσαι» εἶπεν ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ λέγων Νόμον, ἐνόει τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως.

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1900

Εἰς τὴν Κληρωτίδα ἐτέθησαν μόνον τὰ ὀνόματα ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομήν των ἢ ἔγγραφῆ διὰ τὸ ἔτος 1900 μέχρι τῆς 5ης παρελθόντος Ἰανουαρίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑπόμενοι ἑκατόν:

1. *Χριστίνα Σ. Μιχαηλίδου, Ἀθηνῶν* ἐκέρδισεν ἓν ἀργυροῦν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.
2. *Εὐγένιος Η. Ἠλιόπουλος, Τεργέστης* ἐκέρδισε τὴν πεντάτομον Ἱστορίαν τοῦ Ἑλλ. Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρρηγοπούλου.
3. *Θεόδωρος Ροῦσσος, Θηβῶν* ἐκέρδισε τέσσαρας τόμους τῶν εἰκονογραφημένων μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
4. *Εὐφημία Κ. Λαζάρου, Κύπρου* ἐκέρδισεν ἓν Λεξικὸν Ἑλληνογαλλικὸν καὶ Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Σ. Βυζαντίου.
5. *Γεώργιος Ἀλεξανδρόπουλος, Ἀθηνῶν* ἐκέρδισε μίαν συσκευὴν γραφείου, ἤτοι μελανοδοχεῖον, κανδυλοφόρους, μολυβδοκόνδυλα, χαρτοκοπίδα κτλ.
6. *Θωμᾶς Ν. Παπαπαναγιώτου, Μολάων* ἐκέρδισε τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογρ. μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
7. *Ἐλένη Ν. Σκαμβούγερα, Μυριοφύτου* ἐκέρδισε τρεῖς τόμους τῶν εἰκονογρ. μυθιστορημάτων Ἰουλίου Βέρν.
8. *Νικόλαος Ε. Ζήσης, Θεσσαλονίκης* ἐκέρδισεν ἓν ἐξυπνητήριον ὡρολόγιον τῆς τραπέζης.
9. *Ὄλγα Γ. Καλλιγᾶ, Κεφαλληνίας* ἐκέρδισεν ἓν Ἑλληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Γιάνναρη.
10. *Κατίνα Θ. Κοκκίνου, Μήλου* ἐκέρδισε μίαν καλιτεχνικὴν εἰκόνα τοῦ τοίχου.

Οἱ ἑπόμενοι (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 11-20) ἐκέρδισαν ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1901.

11. *Ξανθὴ Μπακατσούλα, Μελιγαλᾶ.*

12. *Σταῦρος Ἀ. Ἀντωνόπουλος, Ἀθῆναι.*
13. *Ἑλένη Ζ. Μαργαρίτου, Μασσαλία.*
14. *Μιχαὴλ Ν. Κωστῆς, Δομοκός.*
15. *Ἀθ. Χατζῆ Ἀγγέλου, Γουμουρτζίνα.*
16. *Ἀντ. Η. Οἰκονομίδης Κωνσταντινούπολις.*
17. *Ἀπαστία Καλλιγέρη, Ἀθῆναι.*
18. *Περικλῆς Β. Παναγόπουλος, Λεχαινά.*
19. *Βασίλειος Βαρβέρης, Γαργαλιάνοι.*
20. *Εὐθυμία Ξ. Λογγινίδου, Σενόπη.*

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 21-30) ἀνὰ δύο τόμους τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως», ἤτοι ἕνα τοῦ 1894 καὶ ἕνα τοῦ 1895.

21. *Γεράσ. Β. Νεράντζης, Νικολαΐεφ.*
22. *Οὐρανία Ν. Ἀναστασοπούλου Ἀργοστόλι.*
23. *Φιρὴ Κ. Τσιντάρα. Ἀθῆναι.*
24. *Κλεαρέτη Ε. Δίπλα, Λευκάς.*
25. *Κωνσταντ. Σ. Καραμάνος, Μυτιλήνη.*
26. *Ἀντώνιος Π. Φουστάρος, Σύρος.*
27. *Κόρινν Καραμαδούκη, Ναύπλιον.*
28. *Δήμητρα Σπηλιώτου, Ἀθῆναι.*
29. *Εὐθύμιος Λαυράγκας, Ἄδεν Ἀραβίας.*
30. *Πέτρος Ἰωάν. Μπόσασης, Ἀθῆναι.*

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 31-40) ἐκέρδισαν ἀνὰ πέντε τόμους τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων πρὸς 1 φρ.

31. *Νίτσα Λ. Ἀλεξανδροπούλου, Ἀίγιον.*
32. *Κωνστ. Γ. Σείδας, Ἀθῆναι.*
33. *Γεώργιος Π. Ἀλεξανδρίδης, Νικομήδεια.*
34. *Λιλὴ Ζ. Ρώση, Ἀθῆναι.*
35. *Εἰρήνη Δ. Σκούφου, Ἀθῆναι.*
36. *Ἀμαλίειον Ὀρφανοτροφεῖον, Ἀθῆναι.*
37. *Κωνστ. Καλλιγράκης, Λεβαδεία.*
38. *Ἰφιγένεια Ν. Καΐρη, Ἄνδρος.*
39. *Ἰωάννης Χ. Σολιώτης, Ἀθῆναι.*
40. *Δημοσθ. Κ. Ρεπετοῦς, Καρβασαρᾶς.*

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 41-50) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόνου».

41. *Μαρία Μ. Συνναδινοῦ, Ἀλεξάνδρεια.*
42. *Γεράσ. Δ. Καρασυλάντης, Ἥλιος.*
43. *Εὐαγγελία Χατζηνικολάου, Κυδωνίαι.*
44. *Σοφία Κ. Σμολένσκη, Ἀθῆναι.*
45. *Χρῆστος Ν. Τριάντης, Πάτραι.*
46. *Παραγ. Κ. Τόλιας, Πρέβεζα.*
47. *Ἰουλία Ν. Τριανταφυλλίδου, Ἀθῆναι.*
48. *Μαρία Ἀλεξ. Τολμίδου, Βουκουρέστιον.*
49. *Μαρία Ἀναστ. Χρησταμάνου, Ἀθῆναι.*
50. *Ἠλέκτρα Ἀναγνωστοπούλου, Ἀθῆναι.*

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 51-60) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Πυρεισπώλου».

51. *Μαρίκα Ἀθ. Σαλιάρη, Χίος.*
52. *Λασκαρὼ Κοντοσταύλου, Ἄνδρος.*
53. *Ἄγγελος Θ. Στουδίτης, Κωνστ[πολις.*
54. *Παλλὰς Ἰ. Ἀσλανίδου, Ροστόβιον.*
55. *Κρέων Χ. Κυριακίδης, Βῶλος.*
56. *Ἐλένη Ν. Καραπαύλου, Ἀθῆναι.*
57. *Ναυσικὰα Ἀλ. Δαμάσκου, Πειραιεύς.*
58. *Πολύμνια Α. Λασκάρεως, Σμύρνη.*
59. *Ἀντώνιος Μιχ. Βερυκοκάκης, Ἀθῆναι.*
60. *Κωνστ. Π. Βοκοτόπουλος, Σέρρες.*

Οἱ ἑπόμενοι δέκα ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 61-70 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μαρουσίας».

61. *Μαριγώ Π. Κορύλλου, Πάτραι.*
62. *Εὐάγγελος Α. Ἠλιάδης, Ἀθῆναι.*
63. *Γεώργιος Θ. Γεωργιάδης, Σάμος.*
64. *Σοφία Χ. Παλαμᾶ, Τρίπολις.*
65. *Δέσπω Φοντριέρ, Σμύρνη.*
66. *Ἐμμ. Ζ. Μαυρογιάννης, Κέρκυρα.*
67. *Ἰσμήνη Κλ. Ζάντου, Ἀθῆναι.*
68. *Χαράλ. Κ. Χατζηιωάννου, Κωνστ[πολις.*
69. *Μαργαρ Ν. Στραστηγοπούλου, Καλάμαι.*
70. *Εὐτέρπη Α. Ζησιάδου, Ἀμισός.*

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 71-80) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Νίνας».

71. *Νικόλαος Ἐμμ. Τσιτσίνιας, Πορτ-Σαΐτ.*
72. *Εὐφημία Γ. Εὐστρατιάδου, Κωνστ[πολις.*
73. *Μαρίκα Π. Καντόρου, Ἀθῆναι.*
74. *Εἰρήνη Δ. Ἐφραιμίδου, Τραπεζοῦς.*
75. *Νικολ. Κ. Βερόπουλος, Σμύρνη.*
76. *Λιμελία Ἰ. Χαρμαντᾶ, Λεωνίδιον.*
77. *Ἀνδρομέδα Φ. Ζήνωνος, Ἀθῆναι.*
78. *Γεώργιος Μιχ. Χόρε, Ἀθῆναι.*
79. *Ζαχαρὼ Π. Μαραγκόζη, Καλλίπολις.*
80. *Βασιλικὴ Χαραλάμπους, Ἀθῆναι.*

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 81-90 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἕνα τόμον τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

81. *Κων. Ν. Κωνσταντινίδης, Ἀλεξάνδρεια.*
82. *Ἀριστ. καὶ Σεβ. Ἰ. Κούμαρη, Ἀθῆναι.*
83. *Πάτροκλος Ἀντωνιάδης, Κωνστ[πολις.*
84. *Ζωὴ Τριανταφυλλίδου, Πειραιεύς.*
85. *Ἄννα Ἰ. Ἀμπᾶ, Βῶλος.*
86. *Δημήτριος Ἰ. Προβελέγγιος, Ἀθῆναι.*
87. *Μαρία Θ. Καλλάρη, Σύρος.*
88. *Μαρία Ἰ. Βραχνοῦ, Χίος.*
89. *Ἐλένη Ἰ. Τζάβρα, Κωνσταντινούπολις.*
90. *Μιχαὴλ Σάββα Ἀνγερινίδης, Βάρνα.*

Οἱ ἑπόμενοι δέκα (ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 91-100) ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τῆς «Μούσης τῶν Παίδων»

91. *Ἀγησίλ. Σπαθαρήπουλος, Φιλιππούπολις.*
92. *Δημήτρ. Διον. Παΐζης, Ἰθάκη.*
93. *Κατίνα Δ. Κωνσταντίνου, Ῥάμλιον.*
94. *Ἀλκινόη Α. Διαμαντίδου, Πειραιεύς.*
95. *Μίννα Βλαστοῦ, Ἀλβερτοῦλ.*
96. *Ὀρέστης Μαρκαντωνάτος, Κωνστάντζα.*
97. *Δημήτριος Δ. Καισάρης, Ἀλεξάνδρεια.*
98. *Ἠλίας Ἀντ. Κεχαγιᾶς, Σύρος.*
99. *Ἀντώνιος Δ. Λοΐζος, Γαλάξιον.*
100. *Φανὴ Ν. Καλογεροπούλου, Ἀθῆναι.*

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. — Πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀνωτέρω κερδίσαντας ἀποστέλλεται σήμερον (18 Νοεμβρίου) μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου, ταχυδρομικῶς, τὸ ὑπὸ τῆς Τύχης ἀπονεμηθὲν ἑκάστῳ δῶρον. Πρὸς τοὺς δέκα τοὺς κερδίσαντας ἀνὰ μίαν συνδρομὴν «Διαπλάσεως» τοῦ προσεχοῦς ἔτους 1901, στέλλεται ἡ σχετικὴ ἀπόδειξις πληρωμῆς ἐξωφλημένη.

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ ΠΡΟΣ ΑΥΞΗΣΙΝ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

[Κάθε ποῦ ἐγγράφονται 40 νέοι συνδρομηταὶ διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, ἐκδίδεται καὶ ἓν φύλλον «Διαπλάσεως» δωδεκασέλιδον, ἀντὶ τοῦ συνήθους ὀκτασελίδου. Εἰς πάντα ξεσπαθώνοντα, ἐκτὸς τοῦ Δώρου, ἀπονέμονται καὶ τόσα Εὔσημα, ὅσοι εἶνε οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφέντες συνδρομηταί.]

Ε' ΔΕΑΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

[Οἱ 80 τοῦ προηγουμένου δωδεκασελίδου φύλλου (τοῦ ὑπ' ἀριθ 20) καὶ τοῦ παρόντος, ἕκτου εἰς τὴν σειρὰν τῶν δωδεκασελίδων.]

Μελπομένη Σ. Μουσούρου (ἐξεσπάθωσε καὶ ἐνέγραψε 3 συνδρομητὰς) Κυματίζουσα Θάλασσα (1), Ματθαῖος Π. Σταμούλης (2), Σέργιος Δ. Γυαλίστρας (2), Ἀθανάσιος Γραμματικὰς (1), Καρδία ὑπὸ Πέτραν (1), Νικόλαος Γρηγορόπουλος (1), Πενθοῦσα Καρδία (1), Ἰωάννης Στεφάνου (1), Ἀλκίππη Ι. Καστρισίου (1), Δέσποινα Ι. Κορφιωτάκη (3), Νικόλαος Σμάτος (1), Ἀχιλλεὺς Π. Ἀπέργης (1), Εὐφορίων (1), Ἀθηνᾶ Ἀν. Ζάλλη (1), Δημ. Ι. Δημητριάδης (1), Γεώργιος Π. Πολυταρίδης (1), Γεώργ. Δ. Κωστῆς (2), Θησεὺς Δ. Διβέριος (1), Εὐγενία Χατζηδημητρίου (1), Πλοίαρχος Νέμος (2), Ἠπειρώτης (1), Φαιδίμη (1), Χρ. Δανιὴλ Παπαδόπουλος (3), Σύλλογος Ἀλεξανδρείας «Νεότης» διὰ τῆς Ἀσπασίας Δημητρίου (1) διὰ τοῦ Ἀταβυρίου Ῥόδου (2), — Βασιλεὺς τῶν Ὀρέων (1), Χαμένη Εὐτυχία (1), Κ. Π. Πίκουλος (1), Νικόλαος Γ. Καμπίτσης (1), Κρέων Χ. Κυριακίδης (1), Μέγας Ναπολέων (1), Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (1), Ψάλτης τῶν Δασῶν (2), «Συνεταιρισμὸς Σμύρνης» διὰ τῆς Λύρας τοῦ Ἀρίονος (1), Τρυφὴ (2), Ναυαρχὶς τοῦ Πόρου (1), Εὐστράτιος Π. Σάκκης (1), Νέα Ἑλλὰς (1), Χρ. Χ. Ἰωακειμίδης (1), Φοῖβος Ἀπόλλων (3), Δημ. Π. Κάρκας (1), Ἰωάννης Γ. Χριστοφίδης (1), Ἑξέδρα Πατρῶν (1), Παναγιώτης Ἰ. Δετόρος (1), Ἰωάννης Ν. Νικολαΐδης (2), Ἀνήσυχον Πνεῦμα (1), Ἰωάν. Ν. Καζούλης (1), Μίλτος Α. Διονυσιάδης (1), Ἡρακλῆς Ν. Κεζήρογλους (2), Νεαρὰ Καλλιτέχνις (1), Περίλυπος Ὀρφανὴ (1), Φλοῖσβος τοῦ Εὐξείνου (1), Ρομαντικὴ Καρδία (1), Δημότις Βόλου (3), Δέσποινα Ι. Κωστάλα (1), Σύλλογος Σύρου τὸ «Πανελλήνιον» διὰ τοῦ Σπυρ. Ν. Φίλιππα (1), Δάμπρος Β. Μπάλδος (1), Δάφνη (2), καὶ Μαριάνθη Μανουρᾶ (1). — Τὸ ὅλον 80, καὶ μετὰ τῶν προηγουμένων Δελτίων, 240.]

Ὑπάρχουν ἀκόμη, διὰ προσεχὲς δωδεκασέλιδον φυλλάδιον, καὶ δεκαοκτὼ νέοι συνδρομηταί, ἐγγραφέντες ὑπὸ τῶν ἑξῆς:

Γεώργιος Ζιβανίδης (1), Μοῦσα Θάλεια (1), Ἀλεξ. Λ. Γιαγδζόγλους (1), Γ. Ι. Λεχινίτης (1). Ἀλέξανδρος Κακουράτος (1), Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου (1), Ἀναστ. Ζωγράφος (1), Κούλα Στ Βασιλείου (1), Ὄλπις ὁ Γρηπεὺς (1) Μαγευμένον Δάσος (1) Ἄγγελος Ν. Δασκαλόπουλος (1), Σύλλογος «Ἑλλὰς» (1), Ριχάρδος Σ. Παρίσης (1), Ἀετὸς τῆς Ἴδης (1), Ε. Μαγουλᾶς (1), Εὐαγγελία Γ. Λάφη (1), Ἐμ. Μαυράκης (1), καὶ Ῥόδιος Ἐθελοντής (1).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΡΟΣ ἐπικύρωσιν ἐκείνων τὰ ὁποῖα λέγω εἰς τὴν σημερινήν μου Πρόσκλησιν πρὸς ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς, δημοσιεύω ἐδῶ τὰς ἑξῆς ἐπιστολάς:

Ἀθῆναι, 8 Νοεμβρίου

Ἀγαπητή μου Διάπλασις,

Θέλω νὰ εἶμαι εἰς τὸν Νυμφῶνα σου ἐκ τῶν πρώτων, καὶ δὲν περιμένω Προκηρύξεις διὰ νὰ σου στείλω τὴν συνδρομήν μου διὰ τὸ ἔτος 1901. Πίστευσε, Διάπλασις μου, ὅτι ἡ σημερινὴ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐκπληρῶ τὸ πρὸς Σὲ καθῆκόν μου, εἶνε δι' ἐμὲ ἡ ὡραιοτέρα ἡμέρα ὅλου τοῦ ἔτους. Τόσην χαρὰν αἰσθάνομαι! Σὲ ἀσπάζομαι

ὁ φίλος σου

Γεώργιος Στεφάνου.

Ἀίγιον, τῇ 9 Νοεμβρίου

Ἀγαπητή μου Διάπλασις,

Μόλις εἶδον εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 46 φυλλάδιον, ὅτι θὰ δημοσιευθῇ ἡ Κλήρωσις τοῦ Λαχείου τῶν Δώρων καὶ θὰ προκηρυχθῇ τὸ νέον Λαχεῖον μὲ τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς τοῦ ἔτους 1901, ἔσπευσα κ' ἐγὼ ἵνα μεταξὺ τῶν πρώτων σοῦ ἀποστείλω τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς μου, ἢ μᾶλλον τὸν φόρον τῆς μεγάλης μου εὐγνωμοσύνης,

ὡς τεκμήριον εἰλικρινοῦς ἀγάπης καὶ παντοτεινῆς φιλίας. Σὲ ἀσπάζομαι

ἡ ἀγαπῶσά σε φίλη

Εὐαγγελία Γ. Λάφη.

★

Χαλκίς, 10 Νοεμβρίου.

Φίλτατε κύριε,

Ἰδὼν εἰς τὸ ἐσχάτως ληφθὲν 46ον φύλλον τῆς ἀγαπητῆς μου « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » ὅτι μετ᾽ ὀλίγας ἡμέρας θὰ δημοσιευθῇ ἡ προκήρυξις τῆς ἀνανεώσεως τῆς ἐτησίας συνδρομῆς διὰ τὸ ἐλευσόμενον ἔτος 1901, ἰδὼν ὅτι τὸ θυλάκιόν μου εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν ὅπως σᾶς ἀποστείλω τὴν συνδρομὴν ταύτην πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς προκηρύξεως, σᾶς στέλλω σήμερον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς δραχμὰς ἑπτά.

Ταῦτα πάντα ποιῶ, καθ᾽ ὅσον ἐκ τῆς προσφιλοῦς μοι « Διαπλάσεως τῶν Παίδων » πολλὰς ὠφελείας εἶδον.

Ὅλως ὑμέτερος

Γεώργιος Δ. Κωστῆς

Καὶ μία νεκρανάστασις. Τί χαρά! Ὁ φίλος μου Ἰωάννης Παπαλεξανδρόπουλος, ὁ γνωστός μας *Ἐλπίνωρ*, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐκλαύσαμεν, ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ Ἅδου, ὅπου τὸν εἶχε στείλη... κάποιος ἀστεῖος φίλος του, δανεισθεὶς τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ του, διὰ νὰ μᾶς ἀπατήσῃ. Σήμερον μοῦ γράφει ὁ ἴδιος, καὶ εὐχαριστεῖ τὰς δεσποινίδας *Ἑλένην Λουκάτου* καὶ *Λίναν Λοβέρδου* διὰ τὰ θερμὰ συγχαρητήρια ποὺ του ἔστειλαν, (φαίνεται ὅτι ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἶχαν ἀνταλλάξῃ κάρτες.) Μοῦ ἀναγγέλλει ἐπίσης ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου, ὁ ὁποῖος τὸν *ἐθανάτωσε* — καὶ ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸν Ἀνανίαν, εἰμπορεῖ νὰ λέγεται θανάσιμος... φίλος, — ὁ *Ἐλπίνωρ* τὸ εἰξεύρει καὶ ἐπιφυλάσσεται νά τον ἐκδικηθῇ. Ἂς εἶνε ὅμως· ἐγὼ εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ θρηνήσω κανένα θάνατον, ἂν δὲν μοῦ τον ἀναγγέλλῃ δι᾽ ἐπιστολῆς του ἰδιοχείρου... αὐτὸς ὁ νεκρός!!

Καὶ βέβαια, *Ἀγροτικὴ Ζωή*, ποῦ δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεσαι ποτὲ λέξεις, τὰς ὁποίας δὲν ἐννοεῖς. Διότι τότε θὰ ἔπαθαινες τὸ πάθημα μιᾶς κυρίας, ἡ ὁποία, εἰς ἕνα τραπέζι, ὅταν ἔπιαν εἰς ὑγείαν της ἐσηκώθη νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ εἶπε: «Σᾶς εὐχαριστῶ, *ἐξώλεις καὶ προώλεις!*» Ἤθελε νὰ εἴπῃ «ἐξ ὅλης καρδίας,» καὶ ἐφαντάσθη νά το κάμῃ... ἑλληνικώτερον!— Ναί, ὅλα τἀδέλφια εἰμπορεῖτε νὰ ἀπαντήσετε εἰς τὴν Κυριακήν.

Χαίρω πολύ, *Σιροκολεβάντε*, ποῦ ἐτακτοποιήθης καὶ ἠμπόρεσες νά μου γράψῃς ὕστερ᾽ ἀπὸ τόσον καιρόν. Τὸ δημοσιευθὲν 5ον Δελτίον Εἰσφορῶν σ᾽ ἔπεισε βέβαια ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες δὲν ἐλησμόνησαν τὸν «Ἑλληνόπαιδα» καὶ ὅτι οὐδεμία πλέον προτροπὴ χρειάζεται ἐκ μέρους μου. Τὸ ἔργον «ἐπῆρε δρόμον» καθὼς λέγουν.

«Πολὺ ἐπιτυχημένη ἡ ἰδέα τῆς ἐξαδέλφης τοῦ *Παρνασοῦ*, — μοῦ γράφει ἡ *Ἀττικὴ Μοῦσα* — ἔγινεν αἰτία, ἐν ᾧ εἰς τὴν προηγουμένην Κυριακὴν εἴδομεν τὸ ἥμισυ μόνον τοῦ *Παρνασοῦ*, εἰς αὐτὴν νὰ ἴδωμεν καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ (τὸ ἔξω τοῦ κάδου). —. Βλέπετε ὅτι αἱ ἐντυπώσεις ἐκ τῆς 10ης Κυριακῆς ἐξακολουθοῦν. Παραδείγματος χάριν, καὶ ἡ *Εὐτυχὴς Θνητὴ* καὶ ἡ *Ἔλαφος τῆς Ἀρτέμιδος* σήμερον μοῦ γράφουν ὅτι ἡ Κυριακὴ αὐτὴ τὰς ἔκαμε νὰ γελάσουν πολύ.

Ἑρμιόνη Τολιοπούλου, σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες. Ὁ «Πετρομαζευτής» τελειώνει μετὰ ἓν ἢ δύο φύλλα, θά τον διαδεχθοῦν δὲ δύο ἄλλα μικρότερα εἰκονογραφημένα διηγήματα, ὡς νὰ τελειώσῃ τὸ ἔτος. Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου θ᾽ ἀρχίσουν ἄλλα μεγάλα μυθιστορήματα, ἓν τῶν ὁποίων, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ εἶνε τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Καὶ ἡ *Θεία Οὐρανία* θὰ τελειώσῃ ἀκριβῶς εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου. — Ἆ, παρ᾽ ὀλίγον νὰ ξεχάσω τὰς εὐχαριστίας τῆς Κικῆς διὰ τὰ γραμματόσημα.

Πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, *Σιωπηλὴ Νύξ* [Ε]. Ὄχι, ὄχι, ἀγαπητή μου, δὲν εἶμαι ὑπανδρευμένη, οὔτε θὰ ὑπανδρευθῶ. Παιδιά, δόξα σοι ὁ Θεός, ἔχω τὸν Ἀνανίαν, τὰς ἀδελφάς του, καὶ σᾶς ὅλους. Δὲν νομίζεις ὅτι μοῦ παραφθάνουν;

Λοιπόν, *Παπαροῦνα τῆς Πεντέλης*, κάθε Κυριακὴν ποῦ εὐκαιρεῖς, νὰ μοῦ γράφῃς· αὐτὴ εἶνε ἡ συμφωνία μας. Ναί, εἶμαι εὐχαριστημένη εἰς τὸ καινούργιο σπίτι, διότι ἔχω τὴν συνήθειαν νὰ εἶμαι εὐχαριστημένη παντοῦ· σοῦ συνιστῶ μάλιστα νὰ τὴν ἀποκτήσῃς καὶ σὺ αὐτὴν τὴν καλὴν συνήθειαν. Φίλησέ μου τ᾽ ἀδελφάκια.

Ῥοδόχρους Μηλέα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω, καὶ μὲ αὐτὸ θὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχὲς τὰς προτάσεις σου.

Μπιλὴ Βάτη, μικρούλα μου Μπιλή, δὲν θὰ μοῦ γράψῃς καὶ σὺ κανένα γραμματάκι; Τὸ πουλάκι μου—ἔχω ἕνα πουλάκι, ξεύρεις, ποῦ μοῦ τὰ λέγει ὅλα,— μοῦ εἶπεν ὅτι ἔχεις σκοπὸν νὰ μοῦ γράψῃς. Γιὰ νὰ σε ἰδῶ λοιπόν! — Μπᾶ! μπᾶ! δὲν ἐπρόφθασα νὰ τα γράψω αὐτὰ καὶ νὰ ἔρχεται ὁ ταχυδρόμος καὶ μου φέρνει τὸ γραμματάκι σου. Γιὰ πρῶτο εἶνε πολὺ καλό, καὶ βέβαια ἄν μου γράφῃς συχνά, θὰ συνειθίσῃς. Εἰς τὸ ἄλλο φύλλον θὰ σοῦ διαλέξω ἓν ἀπὸ αὐτὰ τὰ εὔμορφα ψευδώνυμα ποῦ προτείνεις. Ξεύρεις ἕνα πρᾶγμα ὅμως; Διὰ νὰ σου διαλέξω τὸ ὡραιότερον, καὶ νὰ κάμῃς μὲ αὐτὸ φιγούραν, πρέπει... πρέπει... ὅλην τὴν ἑβδομάδα νὰ εἶσαι φρόνιμη, μὰ πολὺ πολὺ φρόνιμη. Σὰν ἀρνάκι. Ἄκουσες;

Χιονοσκεπὴς Δίρφη, ἀπὸ βάθους ψυχῆς σὲ συλλυποῦμαι διὰ τὸν θάνατον τοῦ σεβαστοῦ καὶ πολυτίμου πατρός σου. Συλλυποῦμαι ἐπίσης ὅλα τὰ ὀρφανὰ ἀδελφάκια. Ὁ Θεός, ὁ Πατὴρ ὅλων, νὰ σᾶς παρηγορήσῃ, ἀγαπητά μου παιδιά, εἰς τὴν βαρεῖαν αὐτὴν συμφοράν.

Ἓν Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν, *Ἑλληνικὴ Ναυαρχίς*, ἀποτελεῖται τὸ πολὺ ἀπὸ 50 τετράδια. Ἅμα ἔχῃ κανεὶς περισσότερα, τότε κάμνει δύο. Ἡ ἰδέα σου νὰ γράφῃς ἀπ᾽ εὐθείας πρὸς τοὺς καθυστεροῦντάς σοι τετράδια, εἶνε ὡραία. Εὐχαρίστως θὰ διαβιβάσω τὰ δελτάριά σου.

Σοφὲ Πιττακέ, μεταξὺ τῶν καλῶν ἀπαντήσεων ὑπάρχουν βέβαιαι αἱ περισσότερον καὶ αἱ ὀλιγώτερον καλαί· ἀλλ᾽ εἶδα μὲ ἀπορίαν μου ὅτι δέν σου ἤρεσαν αἱ καλλίτεραι. Ἐξαφνα, εἰς μίαν ἐρώτησιν εἰμπορεῖ κάλλιστα ν᾽ ἀπαντήσῃ κανεὶς μ᾽ ἓν γνωμικὸν *κατάλληλον*, ἐφαρμοζόμενον εὐφυῶς, ἔστω καὶ ἂν τὸ γνωμικὸν δὲν εἶνε ἰδικόν του. Ἐπίσης ἡ ἀπάντησις τοῦ *Χωλοῦ Διαβόλου*, μαρτυρεῖ ὅλην τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν τὴν ὁποίαν τρέφει πρὸς ἐμέ, ὥστε νὰ θεωρῶ ἀξιολυπήτους τοὺς μὴ συνδρομητάς, καὶ ὡς τοιαύτην χαρακτηριστικήν, τὴν ἐδημοσίευσα. Ὅσον διὰ τὴν ἀπάντησιν «ἡ τοποθεσία τοῦ ντουλαπιοῦ», σὲ βεβαιῶ ὅτι ἀπολύτως εἶνε μία ἀπὸ τὰς ἐξυπνοτέρας, καὶ ἀπόδειξις ὅτι, μεταξὺ ὀλίγων τὴν ἀνεδημοσίευσεν ἐδῶ καὶ μία ἐφημερίς. Σοῦ το λέγω ἁπλῶς, χωρὶς νὰ θέλω νὰ σε μεταπείσω. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ γοῦστα, καὶ ἕκαστος δικαιοῦται νὰ ἔχῃ τὸ ἰδικόν του.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Μαρουσιώτικο Νερὸ* (Θ. Δ.) *Γενναῖον Κρήτα* (Α. Φ.) καὶ *Γίγαντα Ἡρακλέα* (Ε. Δ.)

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι: ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Εἰλικρινῆ Φιλίαν* — ἡ *Ζηλεμένη Βοσκοπούλα* ἀσπάζεται τὴν *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν* καὶ τὴν *Μποντεσέε*. — ἡ *Σαλωνίτικη Ἐληά* ἀσπάζεται τὴν *Δενδροστοιχίαν τῶν Ἀθηνῶν* καὶ τὴν *Φιλόμουσον Νεάνιδα*, τὴν ὁποίαν γνωρίζει κάλλιστα — τὸ *Ζοφερὸν Νέφος* καὶ ἡ *Ποιμενὶς τῆς Δίρφης* συλλυποῦνται τ᾽ ἀδέλφια *Χιονοσκεπῆ Δίρφην*, *Βοσκοπούλαν τῆς Δίρφης* καὶ *Πειρασμένον Καρχαρίαν* διὰ τὸν θάνατον τοῦ πολυτίμου πατρός των. — ἡ *Ἀττικὴ Μοῦσα* ζητεῖ τ᾽ ἀρχικὰ τῆς *Θρυαλλίδος*. — ἡ *Εὐτυχὴς Θνητὴ* ζητεῖ τ᾽ ἀρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς *Κυματιζούσης Θαλάσσης* — ἡ *Ἔλαφος τῆς Ἀρτέμιδος* ζητεῖ τ᾽ ἀρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ *Τρομεροῦ Γίγαντος* — ἡ *Σταγὼν Δρόσου* ἀσπάζεται τὴν *Ναυαγὸν Καρδίαν* καὶ τὴν *Ἀπόγειον Αὔραν* — ἡ *Στρουμπουλὴ Χορεύτρια* τὴν *Καρδίαν Μουσικῆς* καὶ *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* — ἡ *Δίχρωμος Φοῦξια* ἀσπάζεται τὴν *Θρυαλλίδα* καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν πηγαίνῃ ἀκόμη Σχολεῖον — ἡ *Νύμφη τοῦ Βορρᾶ* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Ψάλλοντος Ρύακος* — ὁ *Ἀσπροποταμίτης* πληροφορεῖ τὸ *Ζοφερὸν Νέφος* ὅτι ἡ διεύθυνσίς του εἶνε: κ. Δ. Ν. Ζ... φοιτητὴν τῆς Νομικῆς, Στρατιωτικὴ Σχολὴ Εὐελπίδων, Ἀθῆναι. — ὁ *Παρθενὼν* ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ψευδώνυμον τοῦ *Δημ. Προβελεγγίου*, διὰ νἀνταλλάξῃ μετ᾽ αὐτοῦ Μ. Μυστικὰ (δι᾽ ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς βέβαια·) — ἡ *Ῥοδόχρους Μηλέα* ἀσπάζεται τὴν *Μαίρην Σῶ*, καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν ἔχῃ ψευδώνυμον — τὸ *Ἀρνάκι τοῦ Γαλατερῆ* ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Ναυτοπούλας τῆς Ἄνδρου* — ἡ *Εὐτυχία Γερασίμου* πληροφορεῖ τὸν *Λεοπάρδαλιν* ὅτι τἀρχικὰ τοῦ ψευδωνύμου της εἶνε Α. Ε.— ἡ *Μικρὰ Χωριατοπούλα* ἀσπάζεται τὴν *Σαλωνίτικην Ἐληὰν* καὶ ζητεῖ τἀρχικὰ τῆς *Βοσκοπούλας τῆς Δίρφης* — ἡ *Νίτσα Ἀλεξανδροπούλου* ἀσπάζεται τὴν *Ἀεροναυτοπούλαν* καὶ τὴν *Μυλαίδην* — ὀλίγισται παρελείφθησαν, ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ *Πρίγκιψ τῆς Μαγνησίας* μὲ τὴν *Τσουκνίδαν*, *Νοσταλγὸν Ἕλληνα* καὶ *Ψάλτην τῶν Δασῶν* — ὁ *Λεοπάρδαλις* μὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν* (ἧς ζητεῖ καὶ τὄνομα), *Περίλυπον Ὀρφανὴν* καὶ *Δελφῖνα τοῦ Εὐξείνου* — ἡ *Ἐρυθρὰ Καμέλια* μὲ τὴν *Διοπτροφοροῦσαν* — ἡ *Ἑλληνικὴ Φουστανέλλα* μὲ τὸν *Μόζαρτ*, *Ἔκλειψιν Ἡλίου* καὶ *Περίλυπον Ὀρφανὴν* — ὁ *Ὑπερήφανος Λέων* μὲ τὸν *Συρανὸ δε Μπερζεράκ* καὶ *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι* — ἡ *Ποιμενὶς τῆς Δίρφης* μὲ τὸ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ*, *Μαθήτριαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Ἐλαίαν τῆς Λευκάδος* — ἡ *Παιδικὴ Χαρὰ* μὲ τὸν *Νοσταλγὸν Ἕλληνα*, *Ναυαγὸν Καρδίαν* καὶ *Πενθοῦσαν Καρδίαν* — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὸν *Ἀσπροποταμίτην*, *Ἀργυρᾶν Συρίκτραν* καὶ *Σπαρτιατικὸν Ζωμὸν* — τὸ *Αἰγαῖον Πέλαγος* μὲ τὴν *Δημότιδα Βώλου* καὶ *Πλησιφαῆ Σελήνην* — ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* μὲ τὴν *Αὐτοκράτειραν Εὐδοξίαν* — ὁ *Χιονισμένος Μάϊος* μὲ τὴν *Κόκκινην Ἐξοχὴν* καὶ *Εἰρωνείαν τῆς Εἱμαρμένης* — ἡ *Χιονοσκεπὴς Δίρφη* μὲ τὸ *Σκῆπτρον τοῦ Διός*, *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* καὶ *Σαλωνίτικην Ἐληάν* — ὁ *Τυφὼν* μὲ τὴν *Βλαχοπούλαν*, *Καστανὴν* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — ἡ *Γλυκεῖα Καρδία* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα*, *Κυκλαδίτην* καὶ *Καυκασίαν* — τὸ *Ζοφερὸν Νέφος* μὲ τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν*, *Πάλλουσαν Καρδίαν*, *Κεραμιδόγατον* καὶ *Ἀργυρόχρυσον Νέφος* — ὁ *Στέφανος Δάφνης* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Ἀλλά* — ἡ *Σημαία τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* — ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοξία* μὲ τὴν *Καυκασίαν* (ἧς ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα·) *Ἀεροναυτοπούλαν*, *Θαλασσοπούλαν* καὶ *Νεροχελώνην* — τὸ *Μαραμένον Φύλλον* μὲ τὴν *Εἰλικρινῆ Φιλίαν* (τὴν ὁποίαν ἀσπάζεται καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἄν το ἐνθυμῆται·) — ἡ *Αἰγιναία Ἀθηνᾶ* μὲ τὸ *Χρυσάνθεμον*, *Ἀεροναυτοπούλαν* καὶ *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* — τὸ *Φέρδην Μίγδην* μὲ τὴν *Καυκασίαν* (διὰ νὰ γνωρισθοῦν·) καὶ *Πλησιφαῆ Σελήνην* — ἡ *Μαργαριτοφόρος* μὲ τὸν *θαλασσινὸν Ζωγράφον Ζοφερὸν Νέφος*, *Ἀετὸν τῆς Ἴδης* καὶ *Ἐρυθρὸν Νέφος* — ὁ *Πατρινὸς Βαρκάρης* μὲ τὴν *Χιωτοπούλαν* — τὸ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* μὲ τὸν *Λοξίαν*, *Ἀρνάκι τοῦ Γαλατερῆ* καὶ *Καυκασίαν* — ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὴν *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*, *Χιονοσκεπῆ Δίρφην*, *Ξενιτευμένον Σινωπέα* καὶ *Περιζήτητον* — ὁ *Ψαρομύαλος* μὲ τὴν *Ἐαρινὴν Ζωήν* — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*, *Παρήγορον Ἄγγελον*, *Καυκασίαν* (τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα) καὶ *Γλυκὺ Ὄνειρον* — τὸ *Νευρόσπαστον* μὲ τὸν *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Τάνταλον* καὶ *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν* — ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὸ *Καλῶς Ὥρισες* καὶ *Μοῦσαν τοῦ Χοροῦ* (μὲ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν ὀνομάτων·). ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὴν *Κωμῳδίαν τῆς Ζωῆς*, *Φρούριον τῆς Χαλκίδος*, *Γραμματοσυλλέκτην* καὶ *Ἀνδαλουσίαν* — ἡ *Ῥωσσικὴ Καραμέλα* μὲ τὸν *Πύρρον* — ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὸν *Ἀετὸν τῆς Ἴδης*, *Ψαρόμυαλον*, *Ὑπερήφανον Λέοντα* καὶ *Μπουμπουνιστήν* — ἡ *Ῥομαντικὴ Καρδία* μὲ τὴν *Πονηρὰν Ἀλεποῦ* καὶ *Χαριτωμένην Κόρην*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ζηλεμένην Βοσκοπούλαν* (ἄδικος ὁ θυμός σου, διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ μή σου ἀπήντησα ἢ τοὐλάχιστον νὰ μή σου ἔστειλα ἕνα φιλάκι· ἀφ᾽ οὗ σοῦ ἐπέρασεν ὅμως, δὲν πειράζει· τὸ *Σκαριδάκι* εἶνε ἀγόρι καὶ δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἔχῃς μαζί του Ἀλληλοφίαν·) *Ρομαντικὴν Καρδίαν* (ἡ ἐπιστολή σου ἐστάλη· μ᾽ ἐγέμισε χαρὰν ἡ ἀναγγελία τῶν ἀρραβώνων τῆς λαμπρᾶς μου φίλης *Χριστίνας Δεσύλλα* καὶ τῇ ηὐχήθην ἀπὸ βάθους καρδίας πᾶσαν εὐτυχίαν·) *Σαλωνίτικην Ἐληάν*, *Σταγόνα Δρόσου* (εἶδες λοιπὸν τί καλὰς φίλας ποῦ ἔχω; ἀλλὰ διατί δέν μου γράφεις συχνότερα;) *Στρουμπουλὴν Χορεύτριαν* (μόνον δύο ἀσπασμούς σου ἐδημοσίευσα, διότι εἶχες πάρα πολλούς· ἤργησες πολὺ νὰ μου γράψῃς, ἀλλ᾽ ὄχι, δέν σε εἶχα λησμονήσῃ·) *Μυστηριώδη Φύσιν*, *Πτερόποδα Ἑρμῆν*, *Δίχρωμον Φοῦξιαν* (χαριτωμένον τὸ Π. Πνεῦμα καὶ θὰ δημοσιευθῇ· μὰ τί ἔγινες τόσον καιρόν; χαίρω ποῦ ἐγνωρίσθης μὲ τὴν *Ἐλευσινίαν Θεὰν* καὶ δικαιολογῶ ὅλον τὸν ἐνθουσιασμόν σου· ἀσπάζομαι καὶ τὸν *Ναβουχοδονόσορα*·) *Ἑλληνικὴν Φουστανέλλαν*, *Μανταρίνι τῆς Χίου*, χαίρω ποῦ ἐγνώρισα τἀδελφάκια κατ᾽ ὄνομα καὶ ἡλικίαν, καὶ τὰ φιλῶ ὅλα·) *Νύμφην τοῦ Βορρᾶ* ([ΕΕ] δι᾽ ὅσα γράφεις περὶ τῆς σημαίας· μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι αἱ ἐπιστολαί σου μοῦ προξενοῦν πάντοτε μεγάλην εὐχαρίστησιν καὶ ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσα νά μου ἔγραφες συχνότερα·) *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Ἀσπροποταμίτην* (μετὰ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα τῶν Συλλόγων· ἔλαβα τὴν λεπτομερῆ βαθμολογίαν τῶν τετραδίων σου καὶ ἀναμένω ὅσα μοῦ γράφεις· ὁμολογουμένως, εἶσαι εἷς τῶν φιλοπονεστέρων φίλων μου·) *Μέλισσαν* (ἐλήφθησαν ἐγκαίρως·) *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* ([Ε] δι᾽ ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τοῦ « Πετρομαζευτοῦ »· ἡ πρότασίς σου περὶ δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων ἐκείνων, ὅσοι προτείνουν κάτι καλόν, μοῦ ἐφάνη πολὺ ἐπιεικής· αἱ καλαὶ προτάσεις εἶνε τόσον συχναί, ἀδιάφορον ἂν δὲν ἐφαρμόζωνται ὅλαι ἐλλείψει μέσων ἢ χρόνου ἢ διαθέσεως·) *Εὐγενῆ Καρδίαν* ([ΕΕ] διὰ τὰ περὶ θυμοῦ ὡραιότατα· ποτὲ δὲν ἐπίστευα ὅτι μία «εὐγενὴς καρδία» εἰμπορεῖ νὰ θυμώνῃ μὲ τὰ τίποτε· ἂς εἶνε ὅμως, ἀφ᾽ οὗ ξεθυμώνῃ τόσον εὔκολα...) *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* (τώρα νὰ δοκιμάσῃς καὶ ἄλλα θέματα, διότι φθάνουν αὐτὰ περὶ μητρικῆς στοργῆς· ξεύρεις, περισσότερον ἐνδιαφέρουν τὰ αἰσθήματα τῶν παιδιῶν παρὰ τῶν μεγάλων· ἐπίσης ὡραῖαι εἶνε περιγραφαὶ ἐκ τῆς φύσεως, ἐντυπώσεις, μικραὶ σκηναί, κτλ· δοκίμασε καὶ τέτοια·) *Αἰγαῖον Πέλαγος* (βεβαίως σοῦ ἐστάλη κατὰ λάθος καὶ νά το ἐπιστρέψῃς·) *Α. Μανιᾶν* (ἐλήφθη·) *Χιόνι τοῦ Ψηλορείτη* (σ᾽ εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, καὶ ἐγκρίνω σήμερον ψευδώνυμον διὰ τὸν νέον μου φίλον· ἐπιστολάς σου δὲν ἔλαβα· βεβαίως θὰ ἐχάθησαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον·) *Κωπηλάτιδα Κύθνου* (εὖγε διὰ τὸν «Ἑλληνόπαιδα»· ὁ κ. Φαίδων σ᾽ εὐχαριστεῖ δι᾽ ὅσα γράφεις περὶ τῆς ἐπιστολῆς του·) *Μικρὰν Χωριατοπούλαν* (ἔστειλα· φαντάσου χαρὲς ἡ Κική, ὅταν ἔμαθε ὅτι τῆς ἑτοιμάζεις 100 γραμματόσημα! τί κρῖμα νὰ μὴν ἔλθῃς!) *Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν* (κατενθουσιασμένη μὲ τὸν « Πετρομαζευτήν»·) *Ἄνθος Ἀνθέων* (ὄχι δά! ὡραιότατα τὰ τετράδιά σου·) *Ἐλευθέριον Α. Ξενάκην* (ἔστειλα·) *Κύριον Πρόεδρον* (ἴσως εἰς τὸ προσεχές·) *Γλυκεῖαν Καρδίαν*, *Σκληρὸν Βράχον* (ἐχάρη πολὺ ὁ κ. Φαίδων δι᾽ αὐτὰ ποῦ γράφεις· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Τὶκ-Τὰκ* (βλέπεις ὅτι ἡ γνώμη σου ἦλθεν ἀργά· ὅσον διὰ τοὺς φιλανθρωπικοὺς ἐράνους, ἡ ἰδέα σου μοῦ φαίνεται πρακτική, καὶ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν θὰ τὴν δοκιμάσω·) *Νεοσύλλεκτον τῆς Διαπλάσεως* (πολὺ ἐπιθυμῶ κ᾽ ἐγὼ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλα· διὰ τοὺς 5 τόμους πρέπει νὰ στείλῃς δρ. 17,50·) *Ζουλέϊκαν* (ἔστειλα τὰς ἐπιστολάς, καὶ ὄχι μόνον δὲν ἐγέλασα, ἀλλὰ καὶ σὲ συγχαίρω θερμῶς. εἴθε νὰ ἔκαμναν ὅλοι οὕτω·) *Νοσταλγὸν Ἕλληνα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ὡραίας σου φωτογραφίας· ἡ εἰκών σου ἐλήφθη· βραβεῖον σοῦ ἔστειλα·) *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* (βεβαίως τὸ ἔστειλα·) *Ὑπερήφανον Λέοντα*, *Ἀσπλαγχνον Κῦμα* (ναί, εὐχαρίστως· ἀλλὰ νὰ μου γράψῃ καὶ ἡ ἀδελφή σου, νὰ τὴν γνωρίσω, νὰ ἰδῶ τὄνομά της, νὰ ἰδῶ τὸ γράψιμόν της· ναί; [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Κατσαρομάλλων* (ἡ ὁποία, μπάμ! τὲς δεκαροῦλες 'στὸν κουμπαρούλη, καὶ τώρα ὁ κουμπαρούλης εἶνε ἕτοιμος γιὰ σπάσιμο καὶ ἡ συνδρομὴ μαζευμένη· τί νομίζετε; δὲν τρώγει τὰ λεπτά της σὲ γλυκὰ ἡ *Κατσαρομάλλω!*) *Μαραμένον Φύλλον* (ποῦ θὰ ξεσπαθώσῃ ἀρκετὰ καλὰ φέτος·) *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα*. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *11 Νοεμβρίου* θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων,» ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των ἀπ᾽ εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν *Ὀδησσῷ* καθηγητὴν κ. **Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον**, εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καθ᾽ ἅπασαν τὴν **Ρωσσίαν**. Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ πληρόνονται καὶ αἱ καθυστερούμεναι συνδρομαὶ παλαιοτέρων ἐτῶν ἐξ οἱασδήποτε πόλεως τῆς Ρωσσίας, ἐγγράφονται νέοι συνδρομηταί, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι περὶ ἀποστολῆς τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

575. Λεξίγριφος.

Μὲ δυὸ ζῷα θὰ σχηματίσετε,
— Ὅσοι εἶσθε λύται φίνοι, —
Κάτι ποῦ ὅταν τὸ ἀποκτήσετε
Εὔκολα δὲν σας ἀφίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κατσαρομάλλως

576. Στοιχειόγριφος.

Ἂν ἑνὸς ἀριθμοῦ
Ἕνα γράμμα τοῦ προσθέσῃς,
Εἰς τὴν τσέπην σου εὐθὺς
Ὅ,τι γίνεται θὰ θέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρνασοῦ

577. Αἴνιγμα.

Χωρὶς πόδια κι᾽ ὅμως τρέχω
Καὶ πολλὴν ἀξίαν ἔχω.
Εἶμαι ὁ πρῶτος τῶν δρομέων, —
Ὡς καὶ τῶν καταστροφέων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

578. Μαγικὴ Εἰκών.

Ὁ Νῖκος καὶ ἡ ἀδελφή του παίζουν. Ἐξαφνα ἡ ἀδελφή του βάζει εἰς τὸ στόμα της μίαν καρφίτσαν. — Ἀνθή! γρήγορα πτύσε την! τῆς φωνάζει ὁ Νῖκος· θὰ τὴν καταπιῇς καὶ θὰ πεθάνῃς... Μαμᾶ! Ἡ Ἀνθὴ βάζει 'ςτὸ στόμα της καρφίτσες!

Ἀλλ᾽ ἡ μαμᾶ δὲν φαίνεται, δὲν ἀκούεται. Ἔχει βιαστικὴν ἐργασίαν. Ἀλλὰ τί κάμνει;

Ἐστάλη ὑπὸ Πολυμνίας Λασκάρεως [Ε]

579. Παραλληλόγραμον.

★★★★★★★★★ Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
★ ★ στερίσκοι διὰ γραμμάτων
★ ★ οὕτως ὥστε νἀναγινώσκε-
★ ★ ται: ἄνω, ἀρχαῖος βασιλεύς·
★ ★ κάτω, μέγας φιλόσοφος· δε-
★★★★★★★★★ ξιᾷ ἰχθύς, ἀριστερᾷ Πατριάρχης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γρυνιάρας

580. Τρίγωνον.

1. — Ἀρχαία Θεότης.
2. — Ὁμοίως.
3. — Ἀντωνυμία.
4. — Δύναμις.
5. — Γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου

581. Ἐρώτησις.

Ἐκτὸς τῆς μυίας, τί ἄλλο ἔχει 6 πόδας;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ [Ε]

582. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν δένδρον, τὰ δεύτερα κριτήν, τὰ τρίτα μέρος τοῦ πλοίου.

1, Μυθολογικὸν τέρας. 2, Νόμισμα. 3, Ἐπίρρημα τόπου. 4, Ἐπίρρημα χρόνου. 5, Προφήτης

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλας [Ε]

583. Ἐλλιπόσυμφωνον

ηει- ιο- αιο- α- υου- αη

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀργύρη Σαπουνάκη

584. Γριφῶδες.

$2α + γ + ν = 0.$

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοψάρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 39, 40—41

476. Παρασκευὴ (παρά, σκευή.) — **477** Ὀρκωζ-δρος. — **478.** Τὸ στοιχεῖον Α.

479.

Ι
Π
Π
Ο Ξ Φ Ο Ρ Δ Η
Κ
Ρ
Α
Ο Τ Ι
Κ Ρ Η Τ Η
Π Ε Ρ Σ Ε Υ Σ

480.

μη
λη ρος
φη σας
τα τος
ος
[μηρός, ρῶσσας, σωστός, τόσος, ὁστᾶ, ταφή, φυλή, λύμη.]

481-482. Ὀπὴ (ἀρετΗ ΠΟΥ.) Ὅταν (ΝΑ ΤΟν) — **483-485.** 1. Ἡ Ἄγκυρα. 2. Ἡ Πρωσσία (πρὸ ΣΓ Α). 3. Ὁ ἰχθὺς γλῶσσα. — **486.** ΦΙΛΟΣ (Φάλαινα, Ἰθάκη, Λάϊος, Ὄφις, Σῦκον)

---

487. Ἀντίδια (ἀντί, διά.) — **488.** Ἀσία-ὁσ[ία]
489. Ὁ φοῦρνος.

490.

Ο Σ Σ Α
Σ Ι Α Μ
Σ Α Μ Η
Α Μ Η Ν

491.

Κ . . Φ
Ε Ι Ρ Α
Ρ . . Λ
Κ Α Τ Α
Υ . . Ι
Ρ Ι Ο Ν
Α . . Α

492. Ἰνδία. — **493.** Ἡ Ἄννα πεινᾷ (διΑ ΝΑ ΠΗ ΝΑ ἑτοιμάσουν.) — **494.** Ὅπως στρώσῃς θὰ πλαγιάσῃς. — **495.** ΣΟΛΩΝ (Σιωπῶ, Ὄρος, Λαμπρός, Ὡραῖος, Νότος.) — **496.** Φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Θεοῦ. — **497.** Μὴ ἐπαίνει σαυτόν.

ΔΙΑ ΠΑΙΔΑΣ
Καπελλάκια, σκούφους, φανέλλες, κάλτσες καὶ μποτούνια
ΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΡΟΥΜΗ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1901

Ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου. — Οἱ ὅροι μένουν οἱ αὐτοί. — Τὰ δωδεκασέλιδα φυλλάδια.—Τὸ γραμμάτιον τοῦ Ξεσπαθώματος.—Τὸ Λαχεῖον τῶν Δώρων.

ΤΟ πρώτιστον καθῆκον παντὸς καλοῦ συνδρομητοῦ, εἶνε ἡ ἔγκαιρος προπληρωμή τῆς συνδρομῆς του. Πῶς καὶ πόσον ἀντιλαμβάνονται τὸ καθῆκον τοῦτο οἱ φίλοι μου, μαρτυρεῖ τὸ ἑξῆς γεγονός: Δύο ἤδη μῆνας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους, καὶ πρὸ πάσης ἐκ μέρους μου προσκλήσεως ἢ ὑπομνήσεως, πολλοὶ ἐφάνησαν πρόθυμοι νὰ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομήν των, συνοδεύοντες μάλιστα τὴν παραγγελίαν καὶ δι' ἐπιστολῶν κολακευτικωτάτων, αἱ ὁποῖαι πραγματικῶς μ' ἔκαμαν ὑπερήφανον! Δὲν ἔχω λοιπὸν ἀνάγκην νὰ ἐκταθῶ, ὁμιλοῦσα περὶ τοῦ καθήκοντος τούτου καὶ προτρέπουσα εἰς ἐκπλήρωσίν του. Εἶμαι βεβαία, ὅτι οἱ φίλοι μου πολὺ περισσότερον θὰ φανοῦν πρόθυμοι τώρα, ὅτε ἐπέστη ὁ καιρὸς τῆς τακτικῆς ἀνανεώσεως, καὶ δημοσιεύεται ἐπὶ τούτῳ ἡ σημερινὴ Πρόσκλησις.

Οὔτε ψηφοφορία φέτος, οὔτε τίποτε. Οἱ ὅροι μας μένουν οἱ αὐτοί, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Τὸ φύλλον ἑβδομαδιαῖον καὶ ὀκτασέλιδον (ὅταν δὲν θὰ εἶνε δωδεκασέλιδον διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος.) Ἡ συνδρομὴ προπληρωτέα, ἑπτὰ (7) δραχμαὶ διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ὀκτὼ (8) φράγκα χρυσᾶ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ Ἰανουαρίου θὰ σταλοῦν πρὸς ὅλους, καὶ ἔπειτα.... ἄ, ἔπειτα ἡ ἀποστολὴ θὰ ἐξακολουθήσῃ μόνον πρὸς ὅσους θὰ ἔχουν ἀνανεώσῃ τὴν συνδρομήν των. Διὰ τοὺς ἄλλους, τὸ φύλλον θὰ διακοπῇ ἀνεξαιρέτως. Εἶνε μέτρον γενικόν, τὸ ὁποῖον ἀπό τινος ἐφαρμόζω αὐστηρότατα, καὶ εἶπα ἄλλοτε διὰ ποίους λόγους.

Λοιπόν: μαζὶ μὲ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον, λαμβάνετε καὶ ἓν Δελτίον Ἐγγραφῆς. Ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ εἶσθε συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1901, θὰ συμπληρώσετε τὸ δελτίον τοῦτο καὶ θὰ μοῦ το ἐπιστρέψετε μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς. Ὁδηγίας περὶ ἀποστολῆς χρημάτων, βλέπετε ἐπὶ τοῦ Δελτίου. Ἔχετε καιρὸν ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου 1901, (ἡ ὁποία εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς προθεσμίας διὰ τὸ Λαχεῖον,) δηλαδὴ ἑνάμισυ μῆνα. Εἶνε ἀρκετός, διὰ νὰ προφθάσουν καὶ οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰ μακρυνότερα μέρη. Θὰ σας παρακαλέσω μόνον νὰ μὴ ἀναμένετε ὅλοι τὴν τελευταίαν στιγμήν. Ὅσοι ἔχετε τὰ χρήματα προχειρότερα, νὰ τὰ στείλετε ἀπὸ τώρα, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως τῶν ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία τόσον μὲ παραζαλίζει τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας. Ὅσον ἐνωρίτερα τόσον καλλίτερα.

Τὰς λεπτομερείας τοῦ νέου Λαχείου τῶν Δώρων, διὰ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ 1901, θὰ δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον. Σήμερον σᾶς λέγω μόνον, ὅτι εἰς τὸ Λαχεῖον θὰ λάβουν μέρος ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ νέων συνδρομητῶν, μόνον ὅσοι θὰ ἔχουν ἀνανεώσῃ ἢ ἐγγραφῆ μέχρι τῆς 5ης Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον. Κανεὶς ἄλλος.

Τώρα διὰ τὸ Ξεσπάθωμα. Εἶνε ἡ ἐποχή του, καὶ πρέπει νὰ ἀρχίσετε ἀπὸ τώρα, διότι μὲ τὸ νέον ἔτος ἐγγράφονται εὐκολώτερα καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί. Οἱ ὅροι μένουν οἱ ἴδιοι: Διὰ κάθε νέον συνδρομητήν, χαρίζω ὡς δῶρον εἰς τὸν ἐγγράφοντα αὐτὸν ἓν Γραμμάτιον ἀξίας 1 φράγκου, ἐξοφλούμενον εἰς εἶδος εἰς τὸ Γραφεῖόν μου—καὶ ἓν Εὔσημον διὰ τὸ Ξεσπάθωμα. Καὶ κάθε ποῦ ἐγγράφονται 40 νέοι συνδρομηταὶ διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, ἐκδίδω ἓν φύλλον δωδεκασέλιδον ἀντὶ τοῦ συνήθους ὀκτασελίδου. Τί ἄλλο θέλετε;

Ἐμπρὸς λοιπόν! ἀνανεώσατε, ξεσπαθώσατε, φανῆτε πρόθυμοι συνδρομηταί, ἀληθεῖς φίλοι. Ἦλθεν ὁ καιρὸς τῶν ἔργων.

Σᾶς ἀναμένω καὶ σας ἀσπάζομαι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΙΑΤΡΟΣ
ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ—ΩΤΟΛΟΓΟΣ
Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
τέως chef - de clinique τοῦ ἐν Παρισίοις καθηγητοῦ Fauvel
Εἰδικὸς διὰ τὰς νόσους τῶν Ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, τοῦ Ἀάρυγγος, τοῦ Λαιμοῦ, τῆς Ρινὸς καὶ τῶν ΩΤΩΝ.
Ὧραι ἐπισκέψεως: 10—12 καὶ 3—4.
Ὁδὸς Πατησίων, 11 Β.— Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΑΔΕΛΦΩΝ Δ. ΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
Μηχανικὸν ἐργοστάσιον φακέλλων καὶ καταφείχων
ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
βιβλιοδετεῖον
Γραμμογραφεῖον
Τυπογραφεῖον
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ — ὁδὸς Αἰόλου ἀρ. 180—182.

Εἰς τὰ Καταστήματα
«ΛΟΥΒΡ» (ὁδὸς Αἰόλου 123—125, Ἀθῆναι.)
ΕΦΘΑΣΑΝ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ
ΜΑΣΟΛΙΚ, ΦΑΓΙΑΝΣ, ΕΜΑΓΕ ΚΑΙ ΣΙΔΗΡΑΙ
ΑΠΟ ΔΡΑΧ. 11,40. 15,60. 16,15. 18,75. 21,60. 24,40.
28,50. 36,15. 41,25. 48,65. 195,45.
280,90. 287,55. 305,40. 542,50. 549,50.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.